

Spreminjanje zgodovine

Miloš Ivančič

To je le eno poglavje iz moje nove knjige MANIPULACIJE ZA BUTALCE, ki si jo lahko kot delovno verzijo ogledate ali preberete kar tu na tej povezavi:

<https://online.fliphtml5.com/snxpy/bidi/#p=1>

V tej objavi izpostavljam manipuliranje z zgodovino, saj smo pod »pod stalnim ognjem neofašizma«, ki se je v novih mutiranih oblikah, bolj na skrivaj kot odkrito, razširil v naših medijih ali mainstreamu, tudi ali zlasti na javni TV. Najbolj pogosto se skriva za masko lažne svobode javne besede ali demokracije predrznih. itd. Kaj je dejansko fašizem pa preberite tu v tej e-knjigi [Fašizem za Butalce](#).

Spreminjanje zgodovine je ena izmed najbolj učinkovitih oblik pranja pa tudi že prepariranja možganov, to je že mrhovinjenje. Da lahko to počneš, jim moraš imeti sam svoje možgane vsaj zakisane.

Spreminjanje zgodovine ni samo spreminjanje preteklosti, ampak sedanjosti.

Pravijo, da je zgodovina temelj naše civilizacije ali kulture, da so to naše korenine. A niso samo temelji ali korenine, so tudi vse kar je bilo že zgrajeno na tistih temeljih in kar je zraslo na koreninah, tudi deblo, veje in sadeži. Les ima letnice, sadeži pa črve. Vse to skupaj, od korenin do sadeža in semena v njem je pod nekega semena. Tu se tako kot v fiziki, v Einsteinovi teoriji relativnosti, srečata in prepleteta preteklost in sedanjost, pa še bodočnost na katero bosta vplivali, jo spreminjali, pa čeprav bo dejanska preteklost ostala taka kot je v resnici bila, a v manipuliranem človeštvu bo živela nova. To pa je že teorija vzporednih vesolj.

Zgodovina je zelo razvita in široka veda, ki raziskuje človeško vedenje in njegovo družbo skozi čas od njenega nastanka v času in prostoru vse do današnjih dni. Njena naloga je, da kritično in nepristransko raziskuje dogodke v preteklosti, rekonstruira človekovo življenje v preteklosti in ohranja zgodovinski spomin, saj nam poznavanje zgodovine omogoča razumevanje sedanjosti in nam istočasno omogoča »videnje« v prihodnost. To je ena izmed najbolj razširjenih definicij zgodovine. Njene osnove smo spoznali že v osnovni šoli, nekateri pa smo jo poglobljali v debelih knjigah, večina pa jo žal spoznava tako kot o njej govorijo politiki ali pa novinarji. Politiki vam jo predstavljajo z njihovega kota dnevne politike boja za oblast, novinarji pa s svojega poenostavljenega ali pa celo izkrivljenega zornega kota pod vplivom vseh manipulacij o katerih pišem v tej knjigi. Oboji imajo seveda tudi svoje »zgodovinarje«, celo »doktorje znanosti«, ki pa tudi iz te znanosti delajo prostitutijo – mogoče še hujšo kot pri že omenjeni statistiki. Svojim novinarskim kolegom pa prav zamerim, da se bolj sučejo okrog teh glasnih, kot pa okrog teh tihih, ki neopazno raziskujejo in razkrivajo zgodovinsko resnico.

Uradna zgodovina se drži dokazanega, zapisanega ali pa vklesanega v kamen, a že na osnovi izročila v naši družini, še bolj pa pripovedovanju številnih mojih intervjuvancev in tega kar sem sam doživel, nato prebral v kakšnih strokovnih knjigah, mi je v resničnost zapisanega v današnjem mainstreamu ostalo tudi nekaj ali celo veliko dvomov, sploh o tem, kar sem sam doživel v dogajanju, ki je bilo izrazito politično. Seveda pa vse kar se je zgodilo ni bilo zapisano, kaj šele vklesano v »večni« kamen, in kar je najpomembnejše, tudi ni moglo biti razumljeno, marsikaj je bilo zapisano z nekimi posebnimi oblastniški ali pa že zakisanimi nameni¹. Za to pa niso dovolj samo podatki, ampak

---

¹ Marsikdo hvali antične zapisovalce takratnega dogajanja, imenujejo jih celo prve zgodovinarje, to kar so zapisali je danes tudi uradna zgodovina. A kaj bi o tistem dogajanju zapisali »zgodovinarji« podjarmljenih,

tudi ljudje sposobnost logičnega sklepanja, pa ne samo o dogodkih, njihovih vzrokih in posledicah, ampak tudi o tistih, ki o tem pišejo. Priznajte si to odkrito, tudi vi o meni in temu mojemu pisanju imate svoje mnenje, predsodek, a ne!

»Kdor obvladuje preteklost, obvladuje prihodnost; kdor obvladuje sedanost, obvladuje preteklost.« (Georg Orwell)

Z zgodovino kot našo preteklostjo ali vedo se je manipuliralo od pamtiveka, pa ne samo zaradi neznanja ali pozabe, ampak predvsem iz političnih ali oblastniških interesov. George Orwell je o tem rekel: »Da bi okrepili laži sedanosti, je treba izbrisati resnice preteklosti.« Brisati je seveda zelo težko, vsaj tisto, kar je zapisano, se pa veliko lažje skriva in drugače zmanipulira, da ljudje na to pozabijo ali pa pri sklepanju tega ne znajo pravilno uporabiti. Saj najbrž veste koliko in kaj se v šolah samostojne Slovenije učijo o fašizmu ali o NOB. Pa, da ne omenjam, koliko temu posvečajo pozornost naši mediji, pa čeprav prav ta novejša zgodovina najbolj vpliva na našo sedanost. Sploh na njeno razumevanje.

Jaz bi tu v skladu z relativnostno teorijo časa zatrdil, da cilj spreminjanje zgodovine dejansko spreminjanje sedanosti in prihodnosti. Temu je najboljši dokaz prav to, kar se sedaj z zgodovino dogaja pri nas, a niso prav z lažmi o dogajanju v preteklosti spremenili sedanost, in bo vplivalo tudi na našo prihodnost.

Z zgodovino se manipulira na vse načine in z vsemi orodji, ki jih bom še opisal. Najbolj enostavno z lažmi, zamolčanjem pomembnih dogodkov in vsebin, zlasti tistih, ki so vplivali na nadaljnje dogajanje, torej vzrokov, izpostavljanjem povodov, ki pa niso vzroki, nato samo negativnih ali pa pozitivnih primerov itd. Če smatrate, da je Avstro-ogrska pravično zasedla in si prilastila Bosno, pa, da bi si morala še naprej ves Balkan, ker je to del njenega sveta, potem je za vas znameniti atentat v Sarajevu tudi pravi vzrok za začetek prve svetovne vojne, sicer le manipulativni povod. Če pa so vas mediji prepričali, da se je druga svetovna vojna začela z napadom na Poljsko, da je bil vzrok za to podpis sporazuma Ribbentrop – Molotov, ali pa mogoče glavni cilj nacistov, da pobijejo Jude, da je Slovenija nastala z osamosvojitvijo ... potem vam ni pomoči, niti branje te knjige.

Mi štejemo leta naše Slovenije od časa osamosvojitve. To so nam ob tridesetletnici osamosvojitve vbijali v glavo celo v neki televizijski oddaji narodno zabavne glasbe. Čas se je začel šteti od rojstva novega boga ali vladavine določenega diktatorja, zgodovina se je začela z njimi ali le toliko prej, da je pojasnila njihovo veličino, kot so bili Rimski imperij, odkritje Amerike in osvoboditev Meseca. Pred tem se ni dogajalo nič, ni bilo ničesar, a če je treba, se lahko manipulira celo z neznano prazgodovino. Mistična celina Atlantida naj bi bila zibelka bele, arijske rase nadljudi, a ne? Rimljani pa so utemeljili našo kulturo. (Tudi z spremembo olimpijskih iger miru v gladiatorsko klanje ljudi za zabavo množic.), pred odkritjem Amerike, ja za Evropo sploh ni bilo, na srečo pa smo našo luno lahko videli vsi. No, skoraj vsi, razen slepcev.

Danes se govori, da je bil srednji vek najbolj mračnjaško obdobje v zgodovini katoliške Evrope in to zaradi sežiganja na tisoče čarovnic in heretikov pa tudi nekaj znanstvenikov. Razlika med takratnimi časi in sedanimi je taka kot v produkcijskih odnosih. Takrat so jih zažigali enega po enega, rokodelsko ali obrtno, v našem novem veku pa množično v krematorijih ali z bombami, množično, industrijsko torej, pa še ročno zraven, da se ve, da smo ljudje še vedno zveri.

Najhujši človečanski zločini so se začeli šele po Kolumbovem odkritju Amerike. Srednji vek verskih čistk z inkvizicijo in križarskimi vojnami, se je spremenil v novi vek etnocida in genocida. Tamkajšnji domorodci, ki so bili sposobni graditi mesta in celo piramide, so osvajalce sprejeli z darili, evropejski osvajalci so jim nato vzeli zemljo, vero in svobodo, izvedli nad njimi pravi etnocid in genocid, za opravičilo pa so jih arogantno označili za brezbožne divjake. Podobno so naredili v Avstraliji in kamor koli so prišli. Uspešno so se jim uprli le Kitajci in ti zato še danes plačujejo kazen. Uprli so se jim tudi Rusi, te so sicer uspeli pokristjaniti, vendar so ti vsaj vero prilagodil svoji kulturi in tako uspeli ohraniti vsaj nekaj svoje identitete.

---

zasužnjenih? Bi tudi tisti, ki sploh suženjstva in pobijanja ljudi za zabavo niso poznali, občudovali višjo romansko kulturo.

Prva slika na naslednji strani prikazuje sprejem Krištofa Kolumba z venci cvetja na ameriškem otoku, ki so ga preimenovali v Hispaniola, druga pa ameriške domorodce, ki so jih preimenovali v Indijance in jim v zahvalo za kite cvetja nadeli kite iz železa (Vir: commons.wikimedia.org in commons.wikimedia.org).

V novi vek ne sodijo samo etnocid in genocid ameriških domorodcev, novo suženjstvo Afričanov, ampak tudi francosko giljotiniranje, italijanska in nemška uničevalna taborišča, eksperimenti v nacističnih in japonskih taboriščih, uporaba najhujšega orožja nad civilnim prebivalstvom, vse vojne in povojne grozote, Srebrenice, Sirije, Ukrajine². Ljudi se lahko še bolj učinkovito sežiga tako kot so v Gabrovici, Lipi, Khatynu ali Rižarni, Dachau, Auschwitzu in nešteti drugih, še bolj množično in popolnoma brez osebnega kontakta, kot na primer z napalmom cele pokrajine v Vietnamu. Ste videli fotografije porušenih mest iz Sirije, a niso take kot Hirošime ali Nagasakija. So bili ti ljudje obtoženi in pravnomočno obsojeni, tudi otroci in ženske?

Tudi narod je tvorba manipulacij

Koliko krat ste slišali, da je narod večni, nekaj najvišjega, skoraj tako kot bog? Narod je razvojna zgodovinska, politična, socialna in kulturna kategorija. V današnjem pomenu besede se je razvil s kapitalizmom, in sicer kot oblika osvobajanja ljudi od fevdalizma in istočasno kot najcenejše orodje kapitalizma, ki je ščitil svojo državo kot privilegirano tržišče in mu omogočal osvajanje drugih. Z razvojem nacionalizmov in fašizmov osvajalnih armad ni treba več plačevati, celo siliti v pobijanje ne. Narod se plačuje tako, da ima privilegije, celo kot nadljudje. Tudi Slovani in številni drugi narodi so se razvili iz kapitalističnega imperializma, a ne iz istega cilja ali vzroka, ne iz lastnega imperializma, ampak obratno, iz boja proti imperializmu sosedov, ki so nas hoteli izkoriščati ali celo zaslužniti.

Pa, da še tu ne omenjam vseh laži o razvoju liberalizma, komunizma in fašizma, laži o nas Slovanih in naši zgodovini ter kulturi, o tem kdaj se je začela ali končala katera vojna in zakaj, saj o tem marsikaj vsaj omenjam sproti. In, da ne bo pomote, naj ponovno ponovim, da sta se tako prva kot druga svetovna vojna, številne druge in celo hladna, začele zaradi novih zahtev po delitvi sveta ali nadvladi.

Doktorji mrhovinjenja zgodovine

Kdor koli ima nekaj več zgodovinskega znanja ali vsaj zgodovinskega spomina in si ne bi dovolili pranja možganov, lahko sam ugotovi, da je marsikatero sedanje konfliktno ali vojno stanje na svetu posledica vmešavanja velikih kolonialnih ali imperialnih sil, ki so izropale bližnje in daljne dežele, uničile staro kulturo in kar je najhujše razdvojile ljudi versko, politično in tudi upravno z mejami. V nacionalno neosveščen svetu so postavljali meje po svojih interesih ali osvajanjih ozemljih, tam pa v ljudstvom vsadili tuje nacionalizme ali celo verske fanatizme.

² Ne vem pa kaj bodo rekli naši zanamci, mogoče pa bodo vse od padca berlinskega zidu dalje šteli v novi Digitalni vek. Najbrž bodo tudi preimenovali Srednji in Novi vek ... »bomo videli«.

Zgodovinsko dejstvo je, da se je zgodovino vedno spreminjalo ali vsaj razlagalo tako kot je oblastnikom ustrezalo. Tega ne počnejo samo politiki in njihovi novinarji ampak celo nekateri ugledni strokovnjaki, znanstveniki zgodovinskih znanosti.

Tudi dogajanje v Ukrajini je posledica napak iz preteklosti, še najbolj Stalinizma kot neke oblike fašizma, ki je v veliki meri omogočila razvoj ukrajinskega nacizma. Najprej se moramo spomniti, da je bil Kijev prva prestolnica prvotne (antične) Rusije³, da se je pri Slovanih začelo oblikovanje narodov veliko kasneje kot na zahodu Evrope, da je Stalin izvajal izreden grob, diktatorski pritisk na narode, saj je gradil državo na pravili komunističnega internacionalizma⁴, ne pa enega velikega naroda kot na primer Francozi, Italijani in drugi, ali kasneje Američani, da je pa to izkoristil Hitler s presaditvijo svojega nacizma, pa še kaj bi lahko našeli. Tu velja spomniti na Stalinov holodomor⁵ in tudi namerno ustvarjanje velike Ukrajine, kot ruskega brata ali zaveznika v mednarodnih odnosih, kot npr. dodatni pomemben glas v OZN. Ukrajinski nacizem, katerega najbolj znan je bil kolaboracionistični banderizem, je podoben ustaštvu ali četništvu, izhaja pa iz zibelke ukrajinskega naroda v Galiciji in je tudi neke vrste obrambni mehanizem tamkajšnjega slovanskega pravoslavnega življa pred ali proti poljskemu napadalnemu klerikalizmu. Ta ukrajinski nacionalizem, ki se je z nemško okupacijo prelil v nacizmom, je skrito preživel stalinizem in hladno vojno, nato pa s pomočjo novega manipulativnega napada zahoda, ponovno vzplamtel. Tokrat ne toliko kot orožje proti komunizmu, ampak proti veliki in dominantni Rusiji. V Ukrajini smo bili priča tudi nasilnemu širjenju ukrajinske narodne pripadnosti na več kot deset milijonsko Rusko manjšino, ki je bila del te nekdanje internacionalistične Ukrajine, v kateri narodna pripadnost ni bila pomembna. To je tako pri Ukrajincih kot pri Rusih sprožilo proces ozaveščanja in nestrpnosti, podobno kot italijanski iredentizem in nato naš protifašizem pri nas na Primorskem in v hrvaškem delu Istre ter Dalmaciji.

Lahko bi tudi rekel, da je ukrajinska vojna še vedno popotresni sunek druge svetovne vojne ali pa vsaj hladne vojne. Zakaj druge svetovne vojne, ker je takrat, ker je takrat nemški nacizem zasejal v okupiranih deželah zasejal prilagojeni kolaboracionistični nacizem, pa tudi zato ker se po vojaški zmagi in tudi smrti Stalina v ogromni Sovjetski zvezi ni nič spremenilo. Kljub razkritju Stalinovih diktatorskih so diktaturo partije in prevlado Rusije le nadgrajevali spremembam časa. In zakaj hladne, ker je ta krepila antagonizme in s tem tudi diktaturo v SZ in socializem rušila z nacionalizmi pa tudi obujanjem fašizma ter verskih fanatizmom, pa ne samo v bivših socialističnih državah, ampak kjer koli ji je uspelo.

To se je pokazalo tudi v Jugoslaviji in državah, ki so nastale iz nje. Razkoli so se začeli s spodbujanjem nacionalizmov in okoriščanjem z premalo razjasnjenimi dogodki iz zgodovine, ki so jih spreminjali v lažne mite. Kaj je to nacionalizem sem dobro spoznal že med študijem, ko so nas v času t.i. »maspoka« hrvaški študenti v domu FSPN v Ljubljani napadli, da smo Slovenci le Alpski Hrvati, tako da se je iz tega razvil grd pretep. Podobno se je zgodilo »delegaciji« slovenskih študentskih revolucionarjev, ki je šla z vlakom na študentske proteste v Beograd, pa so jih pri Sisku, ker niso hoteli priznati, da so alpski Hrvati, prisili izstopiti z vlaka. Pa da ne omenjam nato širjenje nacionalizma po osamosvojitvi zaradi nove meje v Istri. Obenem se je obujal fašizem s spreminjanjem zgodovine.

---

³ Vlogo Kijeva v ruski zgodovini je še najbolj jasno na kratko opredelil dr. Simon Malmenvall, profesor na Teološki fakulteti v Ljubljani v nekem intervjuju za časopis Družina: »V kulturni zavesti tako srednjeveških piscev kakor tudi modernih Rusov, Ukrajincev in Belorusov se je Kijevska Rusija uveljavila kot njihova »zibelka« v jezikovnem, političnem in verskem smislu, Kijevu je bila pripisana vloga »matere ruskih mest« in »vzhodnoslovanskega Jeruzalema«.

⁴ Ta uči, da se ljudje ne delimo na osnovi nacionalne pripadnosti, ampak razredne: bratje med seboj smo vsi delavci ne grede na nacionalno pripadnost, naši sovražniki pa so kapitalisti, pa čeprav so iste narodnosti.

⁵ Rusi tega holodomora, ki naj bi bil neka oblika genocida nad Ukrajinci ne priznavajo, ampak trdijo da je bila takrat v letih že druga velika lakota, ki je v tistih letih (1932/1933) po veliki svetovni krizi prizadela celo ZSSR, predvsem Ukrajino, Belorusijo, Rusijo, Severni Kavkaz, Povolžje, Južni Ural, zahodno Sibirijo in severni Kazahstan, prizadela lakota, ki je povzročila velike človeške žrtve po različnih ocenah in na vseh naštetih ozemljih. Točnih števil vseh mrtvih v SZ ni, ocen se gibljejo od dva do osem milijonov ljudi, polovica teh, pa naj bi umrla v Ukrajini. Prvo tako veliko gladovno krizo je ZSSR doživela že po oktobrski revoluciji.

Politika se pri sojem boju za oblast vedno zelo rada okorišča z zgodovino, v ta namen se poslužuje tudi nekaterih svojih »zgodovinarjev« in »raziskovalcev« zgodovine. Ti s pomočjo medijev in celo izobraževalnih institucij razlagajo edino »pravo resnico«. Da bi to dosegli sprožajo pravo ofenzivo, kjer so glavno strelivo posamezne, iz konteksta izločene epizode iz naše zgodovine, posameznikov, pa ne samo tistih, ki so bili zavedeni od okupacijskih gospodarjev in svojih dušnih pastirjev, ampak celo vojnih zločincev. V to se je prav na očiten in prav sramoten način vključila celo uredniška politika naše javne TV s serijami oddaj.

Med zanimivimi pripovedmi mojih intervjuvancev sem si posebej zapomnil pripoved partizanske učiteljice Zorke Legiše iz Sosljana o tem, kako so njo in ostale partizanske učiteljice zajeli nemški esesovci in to le nekaj dni po obisku nekega domobranskega oficirja, ki se je izdajal za slovenskega tržaškega šolskega inšpektorja. Kaj vse so ta dekleta pretrpela v nemški mučilnici na Oberdankovem trgu, živa je ostala le Zorka. Nedolgo za tem sem v neki televizijski oddaji poslušal pogovor z nekim ljubljanskim domobranskim oficirjem, ki se je šele po osamosvojitvi upal vrniti v domovino, pa se je hvalil, kako se je sicer v uniformi domobranskega oficirja kot šolski inšpektor v Trstu boril predvsem zato, da bi Nemci uvedli slovensko šolo. (Najbrž čim bliže Rižarni.) Poskušal sem ponovno vzpostaviti stik z Zorko, da bi preveril, če je bil prav ta tisti izdajalec, a je bilo prekasno, umrla je tudi zaradi posledic Dachaua.⁶

Spomnite se na to, ko bom pisal o spravi, saj Zorka je to po končani vojni s težkim srcem skrila, in tudi v intervjuju namerno marsikaj zamolčala prav s ciljem in razumom, da je že mir po vojni tista prava sprava. Tako sem razumel tudi mojega očeta, ko je potem, ko smo se preselili v hišo nekdanjega fašista našel na podstrešju veliko zapiskov in seznamov, pa trudi tri puške z vso opremo in listki z imeni tistih, ki naj bi jih uporabili nad tistimi z drugega seznama, pa jih je prehitel čas. Ko sta to za našim sosedom miličnikom Stanetom pregledovala, sem ju zelo jasno slišal, da je treba vse to zažgat, saj je bilo v vojni že dovolj hudega. In tako sta tudi naredila, vse kar je lahko zgorelo sta pokurila, puške je pa Stane nesel na postajo milice.

Danes se govori predvsem o nacizmu in o preganjanju Judov, o etnocidu in genocidu nad našim narodom zlasti pa o najbolj sramotnem sodelovanju domačih izdajalcev pa bolj malo. Slišal sem celo, da je treba zgodovino uravnotežiti, ker se je prej pod Jugoslavijo govorilo samo o partizanih, bi morali sedaj samo o domobrancih. Razklali so celo nekdanji praznik zmage 9. maja 1945, za nekatere se je to konec druge svetovne vojne, za druge pa šele začetek množičnih pobojev ali nove vojne zmagovalcev proti lastnemu narodu. Res je na ta datum po samomoru Hitlerja eden od njegovih najpomembnejših generalov podpisal predajo, vendar ne po svetu in tudi ne na slovenskem se na ta datum vojna ni končala, saj so najbolj krvave kolaboracionistične armade z bojem nadaljevale. Tokrat niso več upale na čudežno orožje Nemčije, ampak Amerike, da ga bo uporabila nad Rusijo in mogoče še Beogradom, pa, da se bodo za Božič vrnili. ... In pobijali so naprej. Ta datum je sedaj še v tretji vlogi, da se pozabi na zmago nad fašizmom ali točneje, da se ne govori o njegovih grozotah. Danes je to Dan Evrope. Naši mediji, sploh pa nacionalna televizija ob tem dnevu ne omenja več fašizma in zmage nad fašizmom⁷, kaj šele, da bi povedla, da ni bila dokončna, ampak govori o združenju Evrope. Pa tudi tu ne o prvi skupnosti za premog in jeklo, ampak o sprejemu Slovenije v EU, o slavju na novogoriškem Trgu Evrope, katerega polovica se v absurd tej združitvi v EU še vedno imenuje po stari železniški progji.

O vojni se sicer še govori, bolj slovenski desetdnevni kot drugi svetovni, zamolči ali manipulira pa se z vzroki. Zamolčan je že glavni vzrok za razvoj fašizma, ki je sprožil drugo svetovno vojno, to je strah pred množičnimi delavskimi gibanji, ki niso samo zmanjševala profita velikemu kapitalu, ampak so po prvi uspešni komunistični revoluciji v Rusiji celo ogrozile kapitalistični sistem in vzporedno »nadvlado« Vatikana.

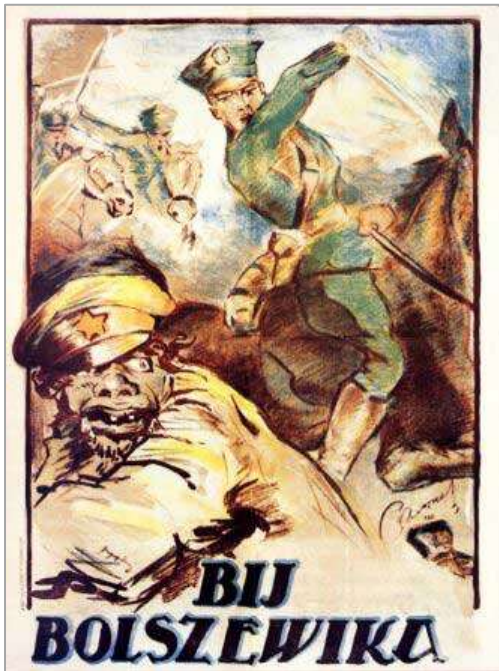
---

⁶ Njena zgodba je zapisana v knjigi *Lebič, zgodbe pozabljenega eksodusa, v poglavju z življenjskimi zgodbami Primorcev v taboriščih smrti*.

⁷ To je sicer točno, saj fašizem ni bil dokončno premagan in še vedno je živ. A tega ne počnejo, ker se zavedajo, da je fašizem preživel, in na to opozorili ljudi, ampak bi to to skrili.

Zamolčana vojna

Celo zgodovinarji so pozabili na to, da je novo Sovjetsko zvezo po Leninovemu prevzemu oblasti takoj ob koncu prve svetovne vojne napadlo vse kar je lahko: Američani so se izkrcali na več severnih koncih, Poljaki so s pomočjo Francozov napadli s svoje meje, enako Romuni, Čehi in Finci, Angleži in Francozi so prodirali iz Črnega morja, Japonci z vzhoda. Ni šlo le za upor kontrarevolucije in narodov, ki so si želeli osamosvojitve, ampak za tujo agresijo s pomočjo domače kolaboracije. Tuje vojske so kar nekaj let skupaj z belo gardo in vsem kar so oborožili klale po vaseh in mestih. Ko so jih izrinili v morje in jim celo vrnili zajete, so jih nekateri kot na primer Poljaki ponovno izzvali. Ob tem se pozablja, da jih prav Italija in Nemčija pa nista napadli. Prav poznavanje teh dejstev in zamolčane vojne proti prvi uspešni komunistični revoluciji, vlogo ZDA, VB, Japonske in najbližjih slovanskih sosedov (tudi Poljakov, Čehov in Ukrajincev) proti novi SZ, je bistvenega pomena za razumevanje celo današnjih odnosov in dejanj.

Poljski propagandni plakat v vojni proti SZ 1919-1920 (Vir: Wikipedia).

<p>LONDON, 9. (Stefani.) Iz Arhangelskega poročajo z včerajšnjim datumom: Ruska posadka nekoga angleškega monitorja je zavzela mesto Onego, ki jo je pa morala zopet zapustiti vsled napada boljševikov, ki so dobili ojačenja. Z rusko posadko se je umeknilo tudi mestno prebivalstvo. Nato sa dva angleška monitorja bombardirala mesto 11 ur s 7 cm topovi. Mesto je izravnano z zemljo.</p>	
<p>Poljska Vojni ujetniki so se začeli vračati iz Rusije VARŠAVA, 24. Iz Rusije je prispel vlak s prvimi 420 vojnimi ujetniki in talci. Med njimi se nahaja tudi upravitelj silenske škofije Michalkiewicz. Gornja Šlezija se razdeli na podlagi ve-</p>	<p>Trgovinska pogodba med Rusijo in Nemčijo podpisana BEROLIN, 18. Nemški odposlanci so v Moskvi podpisali trgovinsko pogodbo med sovjetsko Rusijo in Nemčijo. Dalažal v Roteman</p>

Izrezi časopisnih poročil tržaške Edinosti iz let po prvi svetovni vojni in fotografija ameriških vojakov v Arhangelsku leta 1920 (Vir: dlib.si in en.wikipedia.org).

Na vse to se je pozabilo in se vse kar se je dogajalo po revoluciji razlaga le kot državljansko vojno. Po tem uspešnem vzorcu se poskuša celo naš NOB spremeniti v državljansko vojno. Celo tako daleč se gre, da so v Trstu organizirali konferenco, na kateri so razlagali, da so bila njihova taborišča na Rabu in raznih krajih po Italiji le humano reševanje ljudi pred komunističnim nasiljem, njihov takratni predsednik vlade Berlusconi pa je ta taborišča smrti imenoval letovišča.

Nekateri politiki, zgodovinarji in novinarji, zlasti na TV Slovenija se trudijo dokazati, da v Sloveniji že pred vojno ni bilo našega domačega slovenskega fašizma, da tudi bela garda ali MVAC niso bili fašisti, ampak le prava slovenska vojska, ki se je borila proti komunistom, ki so se šli državljansko vojno. V Dravski banovini je bila komunistična stranka prepovedana, komunisti pa po zaporih. Bilo pa jih je največ tisoč. Na Primorskem jih je bilo neprimerno več, že na volitvah 1921 so komunisti v julijski krajini dobili več kot 20.000 glasov⁸ ali 14 odstotkov, na tržaškem celo 20%, S fašističnim terorjem se je njihovo število samo večalo, ob začetku vojne pa sploh, saj se je mladina množično vpisovala v SKOJ, pa se potem med vojno niso šli državljanske vojne. Ta se torej ni začela zaradi ruskega ukaza komunistom, ampak zaradi okupacije in kolaboracije osrednje slovenske klerofašistične politike in njenega verskega fanatizma in to samo v ljubljanski škofiji. Primorski duhovniki in po večini tudi Gorenjski ter Štajerski pa so to kolaboracijo zavrnil in ostali zvesti svojemu narodu. Na primorskem ni bilo izdajstva in tako se upornemu narodu ni bilo treba boriti proti največji nevarnosti za preživetje, to je domačim izdajalcem. Po tej trditvi o državljanski vojni so bili komunisti celo vsi primorski duhovniki in večina tistih izven ljubljanske škofije.

Nekateri politiki, zgodovinarji in tudi novinarji poskušajo dokazati, da so bile kolaboracionistične vojske le obramba pred komunističnim terorjem, pri tem seveda pozabljajo na Primorsko pod fašistično Italijo in ves protikomunistični teror v stari Jugoslaviji, da so bili zapori polni komunistov in, da so celo primorske begunce, ne komuniste ampak verne protifašiste vračali italijanskim fašističnim sodiščem. Zamolčijo, da je takrat že skorajda po vsem svetu divjala vojna z nacifašizmom, da vojne niso začeli komunisti, ampak fašisti, da je vaške straže ustanovil domači klerofašizem v sodelovanju z okupatorjevo oblastjo ... Da, na Primorskem, čeprav je bilo neprimerno več komunistov kot v vsej ostali Sloveniji, ni bilo vaških straž, bele garde in domobranstva, še več, da je bilo to kolaboriranje omejeno le na ljubljansko škofijo. Na Primorskem je sicer bilo nekaj posameznih primerov kolaboracije, ampak to je bilo omejeno le na tistem dele, ki je bil dolga stoletja pod ljubljansko škofijo. S teh krajev sta bila tudi ban Natlačen in general Rupnik. Nekateri iz teh krajev prav zato še danes spreobračajo zgodovino.

Primorska je slaba vest Dravski banovini

Na primorskem so fašisti ves slovenski tisk ukinili že kmalu po prihodu na oblast po prvi svetovni vojni. Tisti v Ljubljanski pokrajini, ki so hvalili fašiste in pljuvali po partizanih in komunistih, so pa na prvih straneh objavljali fotografije Dučaja in pisali hvalospeve braniteljem krščanstva še celo po smrti Mussolinija, Hitlerju pa priredili celo pravo javno komemoracijo. Moj pokojni starejši radijski kolega Ivan Silič, zgleden katolik, ki je bil dijak Bajukove gimnazije, je moral v deportacijo že zaradi preveč pohvalnega članka o koncertu slovenskih zborov, še huje se je godilo tistim, ki so jih kar dijaki s te šole odpeljali na italijansko policijsko postajo ali v zapore od koder so jih nato vozili kot talce na strelišča ali v italijanska in nemška uničevalna taborišča.

Primorci smo, kljub banu Natlačenu, generalu Rupniku, pa seveda tudi njihovim današnjim častilcem, slaba vest takratne Dravske banovine in tudi današnje Slovenije, zato tudi toliko napadov na našo zgodovino in njenega spreobračanja ter pozabe. Zakaj se ne poudari, da je že leta 1940 skupina komunistov in Tigrovcev (ali točneje Borbe) pripravljala v Miljskih hribih pod vodstvom Pinka Tomažiča prvo gverilsko enoto, a jih je italijanska Ovrta (italijanski Gestapo) odkrila in dala na drugi tržaški proces. Kako bi potem po TV Slovenija poslušali laži, da so bili Tigrovci nasprotniki in celo žrtev komunistov ker naj bi bili proti oboroženemu uporu. Kako lahko nekaj takega trdi doktor zgodovine, saj so prav oni bili prav oni prvi slovenski teroristi, ki so videli rešitev celo v takem krvavem uporu. Pri teh snemanih pripovedih se da marsikaj zamolčati ali pa celo izrezati, kar bi lahko pojasnilo resnico nekaterih dogodkov. Zakaj so leta 2021 zamolčali 100 letnico prvih uporov na

---

⁸ *Takrat so lahko volili le polnoletni moški, tako da lahko na račun mlajših od 21 let in žensk to številko kar podvojimo.*

svetu proti fašizmu, ki so jih vodili skupaj tržaški in istrski komunisti in duhovniki. Na Primorskem so bili enotni, v kolaboracionističnem okolju pa so bili razklani med božjo resnico (kot jo je razlagal tamkajšnji kler) in svobodno domovino. Zato je Primorska slaba vest Ljubljanske škofije ali kar vse nekdanje banovine, kjer so italijansko fašistično in okupacijsko vojsko sprejemali in častili kot Kristusovo vojsko, kljub znani usodi več deset tisoč primorskih beguncev, ki so preplavili njihove kraje.

Zato v glavah večine še vedno obstaja rapalska meja. Zato tako vzroji, ko jih na spletu ali v kakšni drugi razpravi spomnim, da se je naša Istra, kot srce Primorske, množično in z orožjem uprla fašizmu že leta 1921, pripravljala oborožen odpor že pred napadom na Jugoslavijo in SZ, in celo ob osamosvojitvi leta 1991 vstala na barikade že dan prej.

Enako spreobračanje zgodovine se opaža tudi na Wikipediji, ki naj bi bila novi leksikon. Zato mi to stalno brišejo tudi na Wikipediji. Zakaj celo angleška, francoska in nemška Wikipedija za eno najbolj groznih uničevalnih taborišč kot je bil Jasenovac navajajo, da so tam pobijali predvsem Jude, to seveda ne drži, saj je bilo taborišče narejeno in je delovalo s ciljem uničevanja Srbov. Koliko so jih pobili celo v tekmovanjih še danes ni ugotovljeno. Do sedaj je poimensko identificiranih več kot 83.000 žrtev, nekateri pa trdijo, da je bilo žrtev več sto tisoč, celo milijon. V to niso šteje žrtve iz številnih drugih taborišč in zaporov, med katerimi sta bili dve samo za otroke. Hrvaško Wikipedijo stalno spreminja prav zato izurjena skupina desničarjev, ki tudi nekdanjega predsednika SFRJ Josip Broza Tita opisuje kot "diktatorja", "komunističnega vodjo" in "devetega na seznamu največjih zločincev 20. stoletja", vodjo hrvaške države, ki je sodelovala s fašisti in nacisti, ustaškega zločinca Anteja Pavelića, pa kot "hrvaškega politika in pravnika, vodjo in ustanovitelja ustaškega gibanja ter vodjo Neodvisne države Hrvaške".

Zvezdništvo Mussolinija in Hitlerja

Še nekaj pomembnih zgodovinskih manipulativnih zanimivosti, na katere se pogosto namerno pozablja ali so bile prav z medijsko manipulacijo že sprane iz spomina množic in spremenjene:

O industrijski revoluciji se sicer govori, a pozablja se, da je bila to tudi revolucija v izkoriščanju ljudi, delavskega razreda, na vse kar je ta plačati s svojim trpljenjem za razvoj tako imenovanega bogatega Zahoda. Pozablja se tudi na pohlep kapitala in ostalega oblastništva, saj sta obe svetovni vojni bili predvsem posledica njihovega pohlepa po novih ozemljih, surovinah, delovni sili in tržišču. Delavski boj za pravičnost in enakopravnost, ki sta tudi dejanska pogoja za svobodo, in njihove revolucije se prikazuje samo z negativnega zornega, načrtno pa se zamolčuje, da so prav kapitalski in politični oblastniki razvili celo fašizem, da bi zatrli delavsko gibanje

Vedno bolj se pozablja, da se je klasični fašizem dvajsetega stoletja najprej razvil v Italiji, kjer je po drugi svetovni vojni in oktobrski revoluciji razmerje političnih sil resno grozilo, da bodo na volitvah zmagali socialisti in komunisti, kjer so že začele vstaje delavcev. Tu je tudi sedež Vatikana, kjer je papež »preklesl«
komunizem. Sem so si hodili občudovati kipe velikih rimskih diktatorjev, operne predstave in parade fašistov in Mussolinija celo angleški premier Neville Chamberlain pa tudi številni najbogatejši Američani, med njimi Prescott Bush, ki je bil tudi dejanski lastnik Argentine⁹. Podobno se je dogajalo v Nemčiji, kjer so po prvi svetovni vojni ustanovili najprej Münchensko sovjetsko republiko in nato še vsenemško Weimarsko socialistično republiko, Hitler je kot protiutež ustanovil Nacional socialistično delavsko stranko. Pri tem ga je poleg domačega takoj podprl tudi veliki svetovni kapital, še najbolj ameriške družbe J. P. Morgan, ki se je izkazal že pri podpori Mussoliniju. K njemu so hodili na prijateljske obiske, in še kaj, abdicirani britanski kralj Edward VIII, najbogatejši Američani, seveda tudi oče in ded poveljnih predsednikov Bush, francoski premier

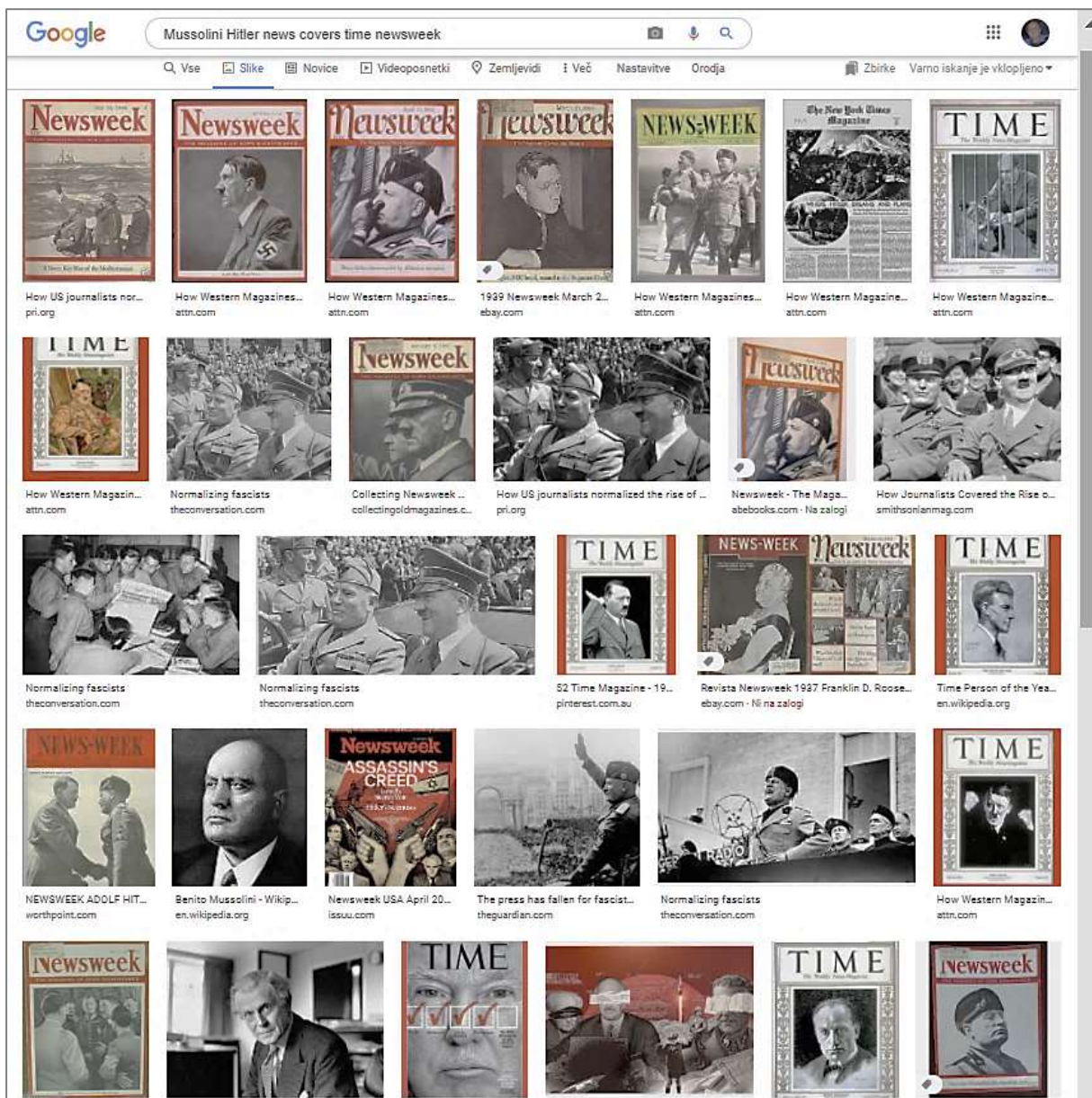
---

⁹ V katero so po vojni načrtno in s pomočjo Vatikana, Španije in tudi zaveznikov bežali nacifašistični zločinci in njihovi kolaboranti. Načrtno je bilo tudi zato, ker se je po prvi svetovni vojni v Argentini nabralo ogromno levo usmerjenih migrantov, ki so bežali pred fašizmom in so jim preprečili vstop v ZDA, pa so s temi migranti podobno kot po drugi svetovni vojni v Italiji, »popravili«
razmerje. Med temi je bilo tudi več deset tisoč Primorcev, ki so bežali pred fašističnim terorjem, kar s pripovedmi opisujem v knjigi *Lebič: zgodbe pozabljenega eksodusa*.

Daladier in seveda tudi Chamberlain, pa tudi poljski predsednik Pilsudski, ki je sicer bolj oboževal Mussolinija. Pri razvoju italijanske in nemške vojaške industrije in sistemu za množično uničevanje ljudi so sodelovale številne največje ameriške firme od bank do proizvajalcev strupov. Med temi celo take za katere nikoli ne bi pomislili kot na primer Coca-cola in IBM. Znano je, vendar premalo, da so ameriški bogataši Henry Ford, John D. Rockefeller, John Dulles, Allen Dullesin, Walt Disney in drugi prav oboževali evropske diktatorje.

Z vidika manipulacij pa velja vsaj omeniti, da sta bila Mussolini in Hitler najbolj priljubljena junaka ameriškega novinarstva in celo Hollywooda. Zakaj vse to se je dogajalo prav v času, ko je Mussolinijeva vlada poslala v konfinacijo pa tudi zapore že deset tisoče socialistov in komunistov ter Slovencev in Hrvatov, Hitlerjeva pa še več v posebna uničevalna koncentracijska taborišča z Marxovim geslom Arbeit mach frei, ki so jih postavili že leta 1933. Ameriška in britanska politična javnost se nista zganili niti po letu 1937, ko so jih začeli polniti tudi z Judi. Američani in Angleži so ta taborišča dejansko spoznali šele ob njihovem osvobajanju po zaslugi vojnih dopisnikov.

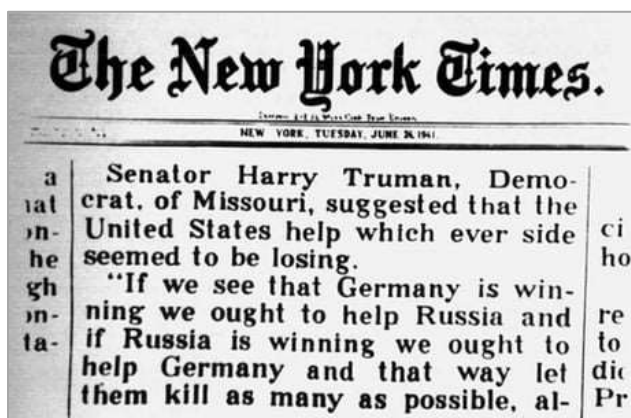

Ekranški izsek rezultatov Googlovega iskanja fotografij Mussolinija in Hitlerja na prvih straneh časopisov Time in Newsweek.

Ob tem so v Ameriki občudovali nemško in italijansko filmsko industrijo in hvalili Mussolinijevo filmsko tiskovno agencijo Luce in njegov filmski festival v Benetkah. Sloviti hollywoodski producent Walter Wanger je Mussolinija slavil kot "čudovitega, preprostega, simpatičnega, res čudovitega človeka", Harryju Cohnu, šefu studia Columbia, pa je Duce osebno pripel odlikovanje red zaslug za narod, saj je že leta 1933 posnel dokumentarec, v katerem so Mussolinija slavili kot "moderne cesarja", kot novega Karla Velikega.

Tu bi lahko cinično pripomnil, da se bi morali Evropejci zahvaliti Japoncem, da so končno kot zavezniki Nemcev in Italijanov 7. decembra 1941 napadli ameriški Pearl Harbor.

To občudovanje je začelo plahneti šele, ko si jih na to začeli opominjati judovski begunci in ko so nad London priletele nemške bombe. Za drugo svetovno vojno, vsaj ob njenem začetku v Evropi bi lahko rekli, da so jo v ZDA videli tudi, nekateri pa predvsem, kot priložnost za dobičkonosne posle, saj so dobavljali celo olja in maziva za zloglasne štuke in strupene pline za taborišča smrti. Največ pove le kratek izsek nastopa senatorja Harryja Trumana v parlamentu, ki ga je objavil The New York Times 24. 6. 1941, ko je jasno priznal, da njim najbolj ustreza, da Nemci pobijejo čim več Rusov in nato obratno. Mogoče je lahko tudi zaradi tega stališča še med vojno postal predsednik ZDA.

Izrezek iz časnika The New York Times z dne 24. 6. 1941.

Za nas Primorce in Istrane v Ameriki tako rekoč še vedeli niso ali niso hoteli, saj so takrat na deset tisoče naših primorskih migrantov preusmerjali na jug v Latinsko Ameriko. Uradno so nas imeli za Italijane, ne pa Slovence, pa tudi izseljenci sami so se zaradi ameriškega negativnega odnosa do Slovanov in osebne sovraštva do Italije raje predstavljali kot bivši avstrijski državljani. Američanov fašistični teror nad nami Primorci sploh ni skrbel, še manj Angleže, ki so bili idejni nosilci tajne prodaje Primorske, Istre, Kvarnerja in dela Dalmacije Italiji. Nekateri sicer danes na veliko slavijo ameriškega predsednika Woodrowa Wilsona zaradi njegovega zagovarjanja pravic narodov do nacionalnih meja. Tudi tajni londonski sporazum je kritiziral in celo za Trst je dejal, da je večinsko italijansko mesto, ki pa ni na italijanskem ozemlju, in pri tem omenil, da je še več Italijanov v New Yorku ... Vendar kasneje, ko je predstavil svojo na papirju narisano mejo med Italijo in Jugoslavijo, je bila ta začrtana tako, da je pripisal Italiji skoraj vso Primorsko in Istro, Jugoslaviji pa bi od slovenskih krajev pripadle samo Idrija, Postojna in Ilirska Bistrica z okoliškimi vasmimi, več pa od hrvaških in sicer Reka s Kvarnerjem in Dalmacija. Po njegovem predlogu, s katerim je zelo jasno odstopal od svojega deklariranega stališča, bi Italija dobila ozemlje na katerem je bilo 570.000 Jugoslovanov, Jugoslavija pa le 75.000 Italijanov.¹⁰

Zakaj pa Wilson ni postavil nacionalnih mej v Ameriki, ali vsaj v ZDA? Zakaj svoje meje niso dobili domorodni Komanči, Siuksi, Maji, Azteki?

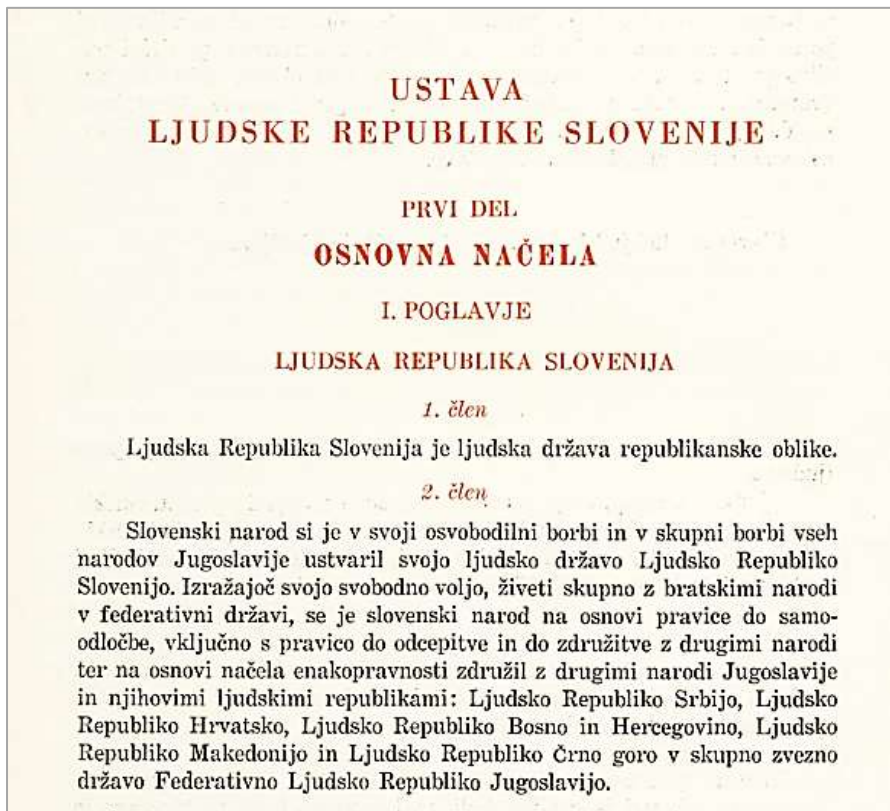
Povojni poboji so bili del tiste kulture,

¹⁰ Več lahko preberete v knjigi dr. Janka Jerija Tržaško vprašanje po drugi svetovni vojni, njegovo razmejitveno črto, ki se imenuje prav po njem pa si ogledate v knjigi Le conflit de Trieste 1943 – 1945, avtor Jean - Baptiste Duroselle, ali pa kar v moji knjigi Primorska dežel, stran 52.

ki je sprožila že vojne poboje.

Druga svetovna vojna ni bila proxy in tudi ne hibridna vojna, ampak predvsem krvava. Več kot manipulacij je bilo propagande, ki sem jo že sproti omenjal. Še največ manipuliranja ja bilo pri ustvarjanju kolaboracije, ki je bila tako hudo politično in tudi versko zavedena, da je celo sodelovala pri etnocidu in genocidu nad lastnim narodom. Ne zanikajte tega z lažjo da so se borili za svoj narod z pod zelo jasnim geslom »Za Boga, narod in domovino«. Ne samo v besedilu domobranske zaprisege, ampak v vsem kar se je dogajalo bi jim moralo biti zelo jasno, da se borijo fašizem in nacizem, za tiste, ki so že več kot dvajset let s hudo prisilo in celo pobijanjem poitalijančevali zahodno tretjino Slovenije, in tiste, ki so napadli našo deželo, da bi jo »naredili spet Nemško«, prav na vzhodu pa Madžarsko. A tega pobijanja njihovega lastnega naroda niso videli, jim je bila pomembnejša vera, fašistična ideologija ali lastna rit, mogoče pa so že takrat verjeli da bodo Italijani, Nemci in Madžari iz ljubljanske pokrajine naredili novo Švico?

Jugoslavija in z njo tudi Slovenija je izšla iz vojne kot ena najbolj ranjenih držav. Ne napadite me takoj, da Slovenija ni bila država. Seveda je bila: že imenovala se je Ljudska republika Slovenija, kasneje Socialistična, že od samega začetka je vsaj začasno imela svojo partizansko vojsko, svoj parlament in svojo vlado, svoje meje, točno take kot so še danes, zastavo in nato še ustavo. Res se je njena vojska že med vojno združila z ostalo jugoslovansko partizansko armado in so po vojni na zunanjih mejah bili graničarji skupne jugoslovanske vojske, vendar na mejnih prehodih si bili slovenski miličniki slovenske milice. Nato je ponovno dobila svojo vojsko, Teritorialno obrambo, ki je imela celo drugačne kape, in je bila tako kot milica pod oblastjo slovenskih republiških organov.

Izsek iz ustave LR Slovenije, ki je bila sprejeta 1947.

Jugoslovansko vodstvo je zelo dobro obvladalo mednarodne odnose, dobro so poznali namere Rusije in Amerike pa tudi Italije. Mogoče kaj več vemo ali se govori o Titovemu uporju Stalinu, za gotovo premalo o Kardeljevem boju za našo zahodno mejo. Takrat naši mediji niso veliko poročali o obmejnih incidentih na zahodni meji, še o grožnjah z vojno ne, razen s strani SZ. Tiste z zahoda se je taktično zamolčalo, da bi se jih obdržalo kot nekdanje zaveznike. Tudi zato se je njihove napade predstavljalo kot obliko hladne vojne in dejavnost begunske fašistične diaspore. Naši mediji so to zamolčali ali morali prikrivati tudi zato, ker se je politika bala, da ne bi v razmerah hladne vojne preveč razburjali ljudi in sprožili verižne reakcije ter posledice, ki bi se občutile tudi pri najemanju

kreditov za obnovo in razvoj. Ni se skrivalo samo povojnih pobojev, ampak tudi vse grožnje in napade z Zahoda.

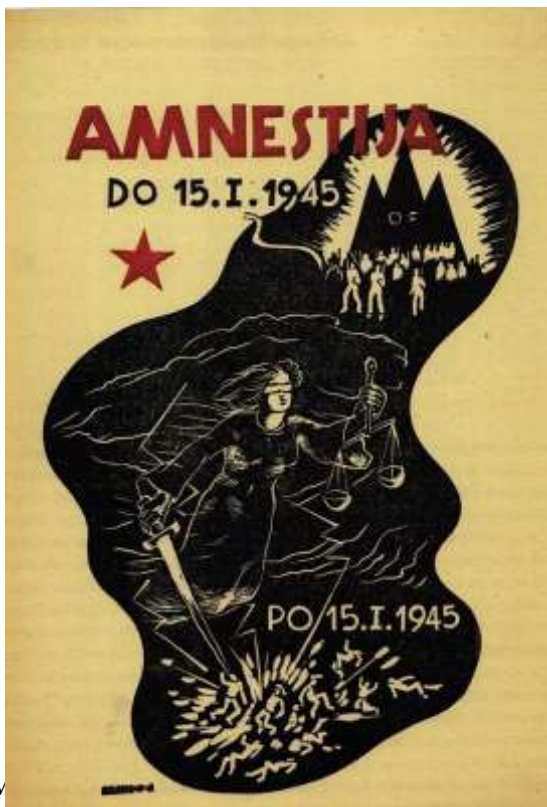
Povojni poboji so se dogajali skozi vso zgodovino človeštva, a zlasti po tej drugi svetovni, ki so jo najprej fašistične armade, nato pa tudi zavezniške izvajale predvsem proti prebivalstvu. Balkan sicer to pozna že iz turških časov. Italijani so po končani prvi svetovni vojni vse ujete primorske Slovence, ki so bili v avstrijskih uniformah odpeljali v številna taborišča na jug Italije. Pa ne samo te, ampak celi na novo rekrutirane. Po podatkih nekaterih pozabljenih zgodovinarjev so skorajda vsi ti internirani vojaki umrli zaradi podhranjenosti, tifusa in španske gripe. Le redki so to preživeli, in lahko kaj povedali, kot na primer moj nono Štefan, ki so ga uporabili kot prevajalca, saj je znal sedem jezikov, italijanščino pa bolje od večine italijanskih vojakov.

Sprava na temelju zmage laži

Spomnite se, da se je »krvna osveta« ali biblijsko pravilo »zob za zob, glava za glavo« ohranila na Balkanu še po končani drugi svetovni vojni. Sprave so bile dosežene, ko so zmagovalci pobili več ljudi, kot pa so jih poraženci, še zlasti, če so bili poraženci tudi napadalci. Beseda sprava je sestavljena iz črke *s* in *prava*, ampak ne zaradi tega, je danes sprava tudi pravno urejena. V jugoslovanskem primeru je prvi akt sprave že mednarodno priznani sporazum Tito – Šubašić iz let 1944. Po tem sporazumu sta tudi kralj in begunska vlada v Londonu priznala Tita kot predsednika Jugoslovanske vlade, partizansko vojsko pa kot edino regularno Jugoslovansko armado (JA), ki je delovala v sklopu zmagovitih zavezniških sil. Ostale vojske, ustaška, domobranska, četniška in druge odpadniške ter kolaborantske vojske so s tem tudi formalno ne samo dejansko postale nasprotniki protifašističnega zavezništva, torej tudi ZDA in VB. Ta nova jugoslovanska mednarodno priznana oblast je kar trikrat sprejela in objavila amnestijo, že med vojno in po njej. Letake, celo s pozivi kralja, so trosila tudi angleška letala, je pa res, da so jo sprejemali predvsem četniki, medtem ko so domobranci, ustaši in balisti pod odločilnim vplivom cerkve vztrajali v kolaboraciji. Tudi na to se namerno pozablja.

Mogoče je pri vsem tem še najpomembnejše dejstvo, da se vojna ni končala 9. maja 1945, ampak kasneje. Takrat je najpomembnejša armada sicer res položila orožje, vsaj uradno, vendar ne samo boji tudi druga svetovna vojna se je še vedno nadaljevala. Italijanska fašistična armada je predla orožje že septembra 1943, njihova MVAC pa tega ni naredila, ampak se je udinjala drugemu okupatorju in kot domobranska vojska pod poveljstvom SS zapriseгла Hitlerju. Ta domobranska vojska je celo po smrti Hitlerja in podpisu predaje nemške okupacijske vojske zavrnila celo pomilostitev in predajo orožja ter skupaj z ustaši, četniki in vso fašistično drhaljo naprej ob prodiranju proti Avstriji in Italiji kradla, posiljevala in pobijala civilno prebivalstvo. Ustaši, samo iz Jasenovca jih je bilo 1.500, so za ščit pri

begu proti Avstriji vozili s sabo otroke in ženske iz Jasenovca. V zadnjih bojih pred Avstrijsko mejo so jih 2.500 osvobodili partizani, a številni so končali v Dravi s prerezanimi vratovi. O tem mi je pripovedoval tudi Slavko Weiss, ki je ta pobjo preživel tako, da je zbežal.

Letak OF s katerim so pozivali kolaborante k predaji orožja na osnovi sprejete amnestije.

Vojna z Japonsko se je končala šele in to šele po napadu civilnih postojank z atomsko bombo. Ste pa najbrž slišali, da so se na nekaterih otokih japonski vojaki še dolgo let skrivali in borili. Tudi v Jugoslaviji je bilo tako. Draža Mihajlovič se je s svojimi četniki boril proti zavezniški Jugoslovanski armadi še leta 1946.

Ni se streljalo samo še v Srbiji, ampak tudi v Sloveniji, a o križarjih in Matjaževi vojski, ki so imela svoja oporišča v Avstriji in Italiji, organizirala enote v Sloveniji in napadala postojanke milice in vojske, o teh se ne govori. Na Pohorju so imeli celo »pohorski bataljon« Matjaževe vojske. Večina teh enot je sicer bila razbita že leta 1947, a nekatere so delovale še po letu 1950. Prav tako se ni poročalo, ko je iz Trsta, ko je prešel pod kontrolo angloameričanov vdrla v Slovenijo, četa pobitih ustašev in to v ameriških uniformah in z njihovim najnovejšim orožjem pobijala proti notranjosti države. Ob Tržaški krizi sta se ZDA in VB pripravljali, da skupaj z novimi zavezniki napadejo Jugoslaviji. Njihovi tanki so mesece vsak dan orali po tržaškem krasu, naši so bili vkopano od meje pa do Ilirske Bistrice. Naši so takrat tudi sestrelili dve ameriški letali, eno na Tolminskem in eno pred Ljubljano. Z druge strani so enote Rdeče armade po letu 1948. oz. Titovi zavrtnitvi Stalinove nadvlade in izobčenju na Informbiroju pogosto na mejah demonstrirale svojo moč in tudi prodirale čez madžarsko mejo, pa jih je Tito spustil čim bliže Beogradu, da ni izgledal obmejni incident. Sam se tega spomnim še kot otrok, saj je vsa ta množica, vojske, ki je spala po vseh senikih, pa tankov in topov ob nonotovi hiši v Ospu, ki jo je nova meja odrezala od naše oz. preostale vasi.

O teh angloameriških vohunih in enotah se je sicer kaj zasledilo na nekaterih povojnih procesih, saj je bil takrat že interes tudi propaganda v interesu utrjevanja nova oblasti in v primeru vojne. Celotiste, ki so jih graničarji ubili, ko so poskušali vdreti v Jugoslavijo se je poročalo in se jih ni skrivalo. Glede na to, da je bila naša hiša manj kot deset metrov od karavle sem večkrat videl na dvorišču trupla grdih bradatih ljudi in vojakov s katerimi sem se še prejšnji dan igral na dvorišču.

Tudi ti, eni in drugi, so bili izvensodno pobiti. Zato še enkrat razlagam, tudi s širšega zornega kota, zakaj so bili izvensodni poboji še po drugi svetovni vojni: zato, ker so izvensodni poboji bili že pred in med vojno, ko so fašisti požigali in pobijali ljudi, celo otroke, jih zapirali v uničevalna taborišča in jih zažigali v krematorijih ali kar v njihovih domovih. In tudi zato ker se ta vojna, to pobijanje ni končalo s smrtjo Hitlerja in tudi ne s tem, ko je njegova vojska položila orožje, tudi potem ne, ko si je ves svet, zlasti naš po vsem tistem pobijanju želel v miru zaživeti in obnoviti svojo požgano in porušeno domovino, pa mu niso dovolili, še pokopati mrličev ne.

Vprašanje je tudi ali so bili vsi poboji, ki jim danes pravijo izvensodni res brez razsodb sodišč. Ljudska oblast je že sama postavlja svoj sodišča, svoja vojaška sodišča pa je imela tudi Jugoslovanska armada. O tem je nešteto dokazov, je pa res, da ta sodišča ne delujejo javno, da na njih ni novinarjev, fotografov, da so procesi zelo hitri, obsodbe takojšnje, te pa gredo v zaprte arhive. Kako je z arhivi pa vemo, nekateri so zaprti, drugi pa že odprti, nekatere vabijo na ogled, drugih pa se ne da videti, še ve se ne, da obstajajo. Tako še vedno ni mogoče priti do italijanskih arhivov o vzhodni meji, pa tudi zaradi nekkih stalnih nujnih vzdrževalnih del.

Italijani so izvensodno začeli pobijati naše zajete vojake in tudi civilno prebivalstvo že med prvo svetovno vojno in nato v miru po okupaciji. Fašisti so za to imeli tako imenovano »Carto bianco«, da lahko ubijejo vsakega Schiava in, da za to ne odgovarjajo na sodišču, ampak so celo nagrajeni. Podobno Nemci, pa čeprav so ti nekoliko bolj spoštovali pravila, so prav tako pobijali brez sodnih nalogov, vozili ljudi v taborišča in tam sežigali v krematorijih. Njihovi kolaboranti so bili še hujši, tekmovali so v mučenju in ubijanju svojih narodnjakov. Ustaši so za vsako izključvano oko, ki so si jih nizali na ogrlice, dobili celo dan dopusta. Domobranci so streljali večino ujetih partizanov kar na kraju samem, sploh vse, ki so imeli oznake strešin ali pa so zvedeli, da so komunisti. Kot sta mi povedala dva intervjuvanca, so svoje učitelje in sošolce, zlasti sošolke mučili tudi Erlichovi stražarji, nato pa jih predli okupatorju. Seveda brez sodnih nalogov. Kdo od tistih Ljubljancanov, ki so jih svojemu ravnatelju morale ovajati učenke, pa je šel v internacijo po sodnem nalogu? Ne recite, da je to laž. To je bila travma neke moje sodelavke, ki jo je mučila vse življenje, da je mene vzela za spovednika, ker duhovnikom ni več zaupala.

Da so izdajalci ali kolaboranti hujši od zavojevalcev je stara resnica, celo starejša od janičarjev. Tudi zato je civilizirani svet že zdavnaj uredil zakonodajo, ki je za sodelovanje z okupatorji predvidevala smrt, in to takojšnjo, sploh če so ga dobili z orožjem v roki. Smrt za kolaboracioniste z orožjem je takrat predvidevala tudi stara Jugoslovanska zakonodaja, ki je ostala veljavna tudi po sporazumu Tito – Šubašić, priznanjem Jugoslovanske armade, Avnoja in Tita . Za te, ki so pobijali partizane, njihove žene in otroke, ni bila dovolj niti sprava med Titom in papežem Pijem XII. Kako bi pa spoštovali simbolično podajanje in stiskanje rok na spravni maši v Kočevju, ki sta ga s svojim zgledom kot prva sprožila predsednik države Milan Kučan, kot zadnji voditelj slovenskih komunistov in slovenski nadškof Alojzij Šuštar, ki je s tem dejanjem tudi priznal vodilno vlogo slovenske katoliške cerkve pri kolaboraciji. To se je zgodilo že 8. julija 1990, torej je Slovenija stopila na svojo samostojno pot očiščena vojnih in povojnih grehov.

Pa kaj hočete večjo spravo, kot je bila enotna volja na referendumu za osamosvojitvev in nato enoten boj za njeno uresničitev.

Tisti, ki so končali v Barbara rovu so dobili svoj veličastni spomenik, njihove žrtve pa ne vse. Kje so tista trupla nesrečnikov, ki so jih vlekli kot živi ščit s sabo, pa so končali ob poti ali pa s prerezanim vratom v Dravi. Katoliške cerkve, ki je tem, ki so bežali obljudljala junaško vrnitev že za Božič, je bila tudi dolžna, da jim uredi človeka dostojen pogreb, vendar ne ves »šov«, ki so ga priredili bolj podoben političnemu mitingu kot pa spravnemu dejanju, zakaj sto tisoče njihovih žrtev še omenili niso. A ni bila to le zelo huda manipulacija, celo zloraba mrtvih? Žrtev le teh, zagotovo. Zakaj pa je pri temu sodelovala država in njen politični vrh, če je šlo za kolaborante, ki so z orožjem v roki sodelovali z okupatorjem pri etnocidu in genocidu nad lastnim narodom, pa še pomilostitve niso hoteli sprejeti? A ni bila tudi to sprava.

Fojba laži

Podobno se dogaja s fojbami, ta zgodba je sicer večplastna, ampak še večja sramota. Fojba in infojbiranje Italijanov naj bi se dogajalo predvsem v hrvaškem delu Istre, kjer se niso zgodili samo neka najhujši italijanski zločini ampak tudi ustaški, na koncu smo spomenik fojbam dobili na zgodovinskem slovenskem ozemlju, prav v Bazovici, ki so Italijani metali Slovence v opuščeni premogovnik.

Najhujša krivda slovenske politike je prav v tem, da je dovolila to spreobračanje zgodovine in naših žrtev v krvnike, sploh pa postavitev oltarja laži nad bazoviškim breznom, v katerega so prav oni metali naše narodnjake. To pa ni bila napaka samo naše desnice, ampak tudi samozvane levice, ki ni vedela, ali hotela dvigniti glasu proti tem manipulacijam zgodovine. Še huje, s tem ni samo izdala zgodovinske resnice svojega naroda, ampak prepustila v nemilost slovensko manjšino v Italiji.

Obstaja več dokumentov, da so fojbe izum Italijanov za pobijanje upornih Slovanov že iz leta 1919, celo njihove »ljudske« pesmi, ki zahtevajo infojbiranje za vse, ki zavračajo italijanstvo. Imamo zapisane in objavljene pripovedi očitvidcev, ki so videli italijanske fašiste, da so metali naše tudi v bazovski Šoht, ki so ga nato preimenovali v Foiba di Basovizza. Nekateri takrat še živi so se sami ponujali za priče tega kar so videli, a so celo naši mediji zavračali intervjuje z njimi, češ da ne moremo kvariti odnosov z Italijo. Opuščeno bazoviško premogovno jamo so angleški inženirci po odhodu Jugoslovanske armade iz Trsta očistili, ob tem pa so bili prav očitno razočarani, saj notri niso dobili kar so iskali, ne izginulih novozelandskih vojakov in tudi ne tiste tisoče italijanskih domoljubov ali pa vsaj 600 kolikor so trdili Italijani. Vse kar so potegnili ven in detajlno popisali se ujema s pripovedni številnih prič, ki so videle, kako so italijanski fašistični kolaboracionisti metali v Šoht njihove ljudi, ki so delali za partizane, na koncu pa so še sami zmetali notri nekaj trupel nemških kadavrov in njihovih konj, ki so jih pri begu ubile bombe angleških letal in truplo edinega Italijana, enega najhujših Collottijevih krvnikov Maria Fabiana, ki ga je vojaško sodišče JA obsodilo na smrt, pa ga ljudje niso hoteli pokopati na svojem pokopališču. Preberite si njihove pripovedi v knjigi Peruti tržaškega aborigina. Pa če bi bilo res, da so Titovi komunisti v času njihove štiridesetdnevne »okupacije« zmetali v ta Šoht 500 kubičnih metrov trupel italijanskih domoljubov. Kako to, da so bila na vrhu tega kupa trupla Nemcev in kadavri njihovih konj, ki so jih pobili ob begu iz Trsta. To niso videli samo angleški inženirci, ki so takoj po odhodu JA iz Trsta skoraj dva meseca čistili to brezno in iz njega potegnili samo tistih 7 trupel, ki so jih v jamo vrgli italijanski fašisti, 5 trupel nemških vojakov, in 8

konjskih kadavrov, ki so jih prav tam raznesle angleške bombe in truplo enega fašista, prav to kar so videli in znali povedati številni domačini. Da je bila nato jama prazna, so zapisali tudi tuji novinarji in domači jamarji. No in končno, zakaj so po tem čiščenju tržaški župan in občinski svetniki to jamo začeli zasipati z mestnimi smetmi, če bi v nji res bili njihovi italijanski domoljubi? Mogoče pa so hoteli prikriti kakšne druge italijanske grehe še iz časov prve svetovne vojne?

Pa so jo vseeno spremenili v oltar infojbiranim italijanskim domoljubom in novi oltar italijanskega fašizma. S tem so prikriili tudi svojo sramoto še iz časa prve svetovne vojne, poraza pri Kobaridu, in preboju Avstrijcev do reke Piave, ko je za fronto ostalo na tisoče poraženih italijanskih vojakov. Ti so nato osramočeni pripešačili to Trsta, kjer so v lakoti in epidemiji španske gripe množično umirali, njihovi narodnjaki pa so jih metali kar v bazovski Šoht. Na koncu so jih z eksplozijami zasuli z zemljinami s sten jaška. Angleži so svoje izkopavanje končali na tem nasutju, ki je nastalo po »pokopu« sramote italijanske vojske in njihovega generala Cadorne.

Ob popolnem molku mainstreama in celo preganjanju »negacionistov« smo na spletnih omrežjih začeli množično razkrivati dokaze teh laži. Tej dvojezični slovenski javnosti so se pridružili tudi nekateri italijanski protifašisti, ki jim je bilo tega že dovolj. Med temi bi poudaril razkritja Claudie Cernigoi, Alessandra Kersevan in nekateri člani Edinosti in številni drugi, ki so razkrivali dokaze o lažeh in jih širili. Upam, da so k temu nekaj prispevale tudi moje knjige, ki so se širile po spletu v več verzijah, tudi v italijanščini.

Žal je njihovim lažem s poklonom pred fojbo potrdil tudi naš predsednik države Borut Pahor in jih s tem tudi priznal. To je seveda njemu in naši politiki lastno, saj smo tudi mi iz domobranskih, ustaških, četniških in drugih kolaboracionističnih zločincev naredili nedolžne žrtve, partizane pa spremenili v krvnike. Je pa italijanski politiki in novinarstvu jasno, da se da vse spreobrniti in izkoristiti. Njihovi desničarski politiki, zlasti ezulski in neofašistični so takoj izjavili, da so vendarle dobili tisto priznanje, ki so si ga že toliko desetletij želeli. Časopis Avvenire, eden vodilnih katoliških časopisov, je to komentiral z velikim naslovom »Esuli: Končno priznanje etnične čistke, sedaj pa dovolj polemik«.

Po tem klanjanju na lažni fojbi v Bazovici in priznanju laži kot resnice, so italijanski častilci svojih borcev za fašizem postavili še več podobnih spomenikov po Italiji. Prvega so že 10. oktobra 2020 v Milanu. Slovesnosti sta se udeležila tudi tržaški in goriški župan (Mattarella in Pahorja ni bilo).

V naslednjih letih so vse proslave in manipulacije z lažmi potekale tako kot prej, izjema se pa je zgodila šele 10. februarja leta 2023, ko je predsednik Mattarella, potem ko je najprej obsojal eksodus Italijanov in fojbe vendarle omenil celo Rab. Te njegove omembe sicer nisem zasledil v nobenem italijanskem mediju, in tudi ne besede fašizem, ampak samo v poročilu po naši TV Slovenija. Tudi to sem razumel kot dokaz nove manipulativne strategije, da sedaj, ko so laži o fojbah priznane, in so za vse, kar se je dogajalo v času fašizma, med vojno in po njej, krivi le Tito in njegovi komunisti, sedaj smo lahko spet prijatelji, vsaj pred ogledalom Evrope.

A vse razkrivanje resnice je bilo in je še vedno brez podpore naše politike in naših medijev, kaj šele nujne internacionalizacije tega fašističnega hujskanja, in tako izpadlo kot neko javno pljuvanje v morje – v Italiji je velika računalniška nepismenost, slabo znanje tujih jezikov in predvsem vera v to kar vidijo po številnih televizijah. A te so pri njih v uredniški politiki zelo enotne in »državotvorne«, prav tako tako kot nekoč. Istega dne zvečer je med popevkarskim festivalom Sanremo, brez katerega ne more živeti noben Italijan, voditelj kar 4 minute govoril o grozotah, ki so jih je nad Italijani počeli maršal Tito in njegovi partizani in bral pismo neke male deklice, ki so ji partizani odpeljali očeta, ampak ob tem ni povedal, da so njen oče in njihovi fašistični škvadrasti pred tem odpeljali na deset tisoče Slovencev in Hrvatov, pa ne samo očetov, ampak tudi žena in otrok, tudi takih deklic. Približno v istem času je voditeljica Rosvita Pesek v Odmevih TV Slovenije gostila Pahorja, ki je sam hvalil to svoje veliko zgodovinsko dejanje, isto, ki so ga ljudje na spletu ponovno oklicali za zgodovinsko izdajo.

Izseki spletnih strani o »spravnem« dejanju na bazovskem Šohtu, protestov, poklina in komentarja da je bilo s tem z naše strani končni priznana italijanska »resnica« o fojbah (Vir: primorski.eu, ilpiccolo.gelocal.it in spletna družbena omrežja, prevod Google)

Po fojbi laži hočejo v resnico spremeniti tudi laži goriškega lapidarija. Gre za spominski park goriškim žrtvam Titovih partizanov oz. komunistov, katerega osrednji spomenik je plošča z imeni ljudi, ki naj bi izginili po vojni. Po cerkvenih podatkih, naj bi jugoslovanski partizani po osvoboditvi Gorice odpeljali na zaslišanja in preiskave 1560 osumljenih vojnih zločincev, predvsem italijanskih fašistov in nemških kolaboracionistov, iz Jugoslavije pa se naj jih ne bi vrnilo okrog 900. Kasneje so številko zmanjšali na 655, a za verodostojne so ugotovili le nekaj več kot sto imen. Vsedrjavno združenje italijanskih partizanov ANPI je nato ugotovilo, da več kot polovica zapisanih sploh ni bilo iz Gorice, da je med temi kar 93 imen, ki ne sodijo med povojne žrtve, saj gre celo za padle partizane v bojih z Nemci in italijanskimi fašisti po letu 1943, nekaj imen naj bi bilo tudi italijanskih vojakov, ki so padli v bitki za Stalingrad, 13 od napisanih na seznamu je umrlo doma šele po letu 1952, 12 jih je padlo med bitkami leta 1944, 13 od septembra 43 do decembra 43, 3 med 1942 in 1943, 29 jih je umrlo od 1. januarja do 30. aprila 1945. Nekaj imen pa so napisali po dvakrat, tako je postal seznam lahko še nekoliko daljši. Po mnenju ANPI je na seznamu le kakih 15 imen, ki so res umrli ali izginili med deportacijo.

Za to ima svoj del krivde tudi slovensko novinarstvo, ki je v šoku ob splošnem napadu z manipulacijami o povojnih pobojih skorajda popolnoma nasledlo italijanskim lažem. Iz sramu ker sem tudi sam novinar, sem to poskušal urediti z nekaterimi oddajami in knjigami, še najbolj z številnimi prvič objavljenimi dokumenti in pripovedni v knjigi Fojba laži. A ne bi verjeli, kljub temu, da nobena slovenska novinarska hiša, razen tržaških, o tej knjigi ni napisala niti besede, je bila razprodana in ponatisnjena, imel sem nešteto predstavitev. Nekateri bralci so kupili knjigo tudi zato, da jo pošljejo našemu predsedniku – še preden se je šel klanjat.

Tudi novinarji imajo slabo vest, zavist ali pa strah, o čemer sem že pisal. Pogosto gre tudi za neznanje, ki je plod splošnih razmer v družbi in zmanipuliranosti. Tako so še nedavno številni Slovenci, ne samo Benečani in Korošci, ampak tudi nekateri Tigrovci, videli rešitev izpod krempljev

Italije v tujcih, drugih gospodarjih, celo v Angliji, pa čeprav jih je prav ta prodala Italiji. Verjeli so govoricam o pravičnosti, češ, da bo Velika Britanija prepričala Italijo, da vrne Primorsko Istro in Dalmacijo Jugoslaviji. Niso pa verjeli svojim narodnjakom, tem, ki so se tudi z idejami Lenina vrnili iz ujetništva v Rusiji, in pripovedovali to kar so tam zvedeli o tajnem londonskem sporazumu, da je bila prav Velika Britanija tista na čelu zaveznikov antante, ki so jih prodala Italiji, da je izdala svoje zaveznike, in da je prav Lenin že med vojno prvi ukazal odstop od te sramotne pogodbe in jo tudi dal javno objaviti kot primer političnega s tujo zemljo in ljudmi. Tisti Primorci, ki so bili ob tem s protikomunistično propagando prepričani, da je Lenin antikristični zlodej, ki se samo laže in zavaja, so nasledli britanski in ameriški propagandi in celo obveščevalnim službam. Med temi so bili tudi nekateri Tigrovci, ki so mislili, da se gredo »obveščevalce« s prijatelji, ki jim bodo vrnili njihovo Primorsko, a so bili le izkoriščeni kot vohuni.

Ameriški raziskovalec odnosov z javnostmi Edward Bernays je zapisal: »Zgodovina je orožje in očitno so se tega naučili tudi naši manipulatorji.« Slovenci pa tudi ostali obrobni slovanski narodi, ki bi radi postali taki kot Nemci ali Italijani, pa poleg šunda in zunanjega blišča prevzemajo tudi njihov pogled na preteklost. Nekateri se v to tako vživijo, da se sramujejo celo svojih korenin in postajajo najbolj glasni sovražniki svojim svobodoljubnim in ponosnim sonarodnjakom. To je prav slovensko kolaboracionistično, pa ne samo v Ljubljani, ampak tudi v Trstu in še kje, kjer so največji italijanski domoljubi prav »bivši« Slovenci in Hrvati. Prepričan sem, da je to politično in medijsko izpostavljanje povojnih pobojev načrtno utrjevanje fašizma in kulture kolaboracionizma, saj je prav to samo posipanje s pepelom zelo preizkušena oblika razbijanja enotnosti in samozavesti, ki krepi upornišvo naroda. Kultura kolaboracionizma pa je danes tudi korupcija in razprodaja nekdanjega družbenega, sedaj državnega premoženja.

Da, zgodovina je lahko orožje

Italijani so mojstri tovrstnih manipulacij še iz časov prafašizma in novega fašizma, mi pa smo v svojem hlapčevstvu in butalstvu že pozabili, da so nam celo glavno mesto spremenili v taborišče obdano z bodečo žico in da so celo narod prepričali, da jih je ob tem slavil in celo z njimi sodeloval pri pobijanju upornih bratov. Takrat, pa ne samo takrat, je bilo v propagandi proti komunizmu dovoljeno popolnoma vse. Prav tekmovali so, kdo bo objavil hujšo. Celozpriznani milanskega časopisa Corriere della sera, ki velja v Italiji za enega najbolj objektivnih, je tekmoval v tem spreobračanju resnice. 13.3.1938 je na primer objavil prav grozno fotografijo objavljanja glav in jo pripisal španskim komunistom.

Pod sliko je pisalo, da je to dokument živalske krvoločnosti španskih boljševikov in, da so to fotografijo našli v žepu enega njihovega borca. Dejansko pa je ta fotografija španskih legionarjev, ki se igrajo z obglavljenimi glavami maroških upornikov, v svojih spominih jo je objavil Abd el Krim leta 1927 v Parizu. Prav ti legionarji so nato s Francoskom najbolj pobijali komuniste in republikance po Španiji. Nato so s takim potvarjanjem nadaljevali na naš račun, a s to razliko, da nas ne imenujejo več Schiavi, ampak Titovi komunisti ali slavocomunisti.

Fotografija španskih legionarjev, ki se igrajo z obglavljenimi glavami maroških upornikov in jo je milanski Corriere della Serra pripisal komunistom (Vir: isti).

Ko so se po padcu berlinskega zidu pojavili v italijanskih časopisih prvi članki o povojnih pobojih, saj je samo v Emigliji Romagni izginilo od 20 od 22 tisoč nekdanjih fašistov, kolaborantov in drugih,

žal tudi nedolžnih, in ko so neofašisti tem številkam dodali še eno ničlo, sta se v Trstu sestala najvišja predstavnika parlamentarne levice in desnice Gianfranco Fini in Luciano Violante ter se dogovorila, da bosta vso pozornost povojnega dogajanja preusmerila na fojbe in eksodus Italijanov iz slovenskega in hrvaškega ozemlja in za to obtožila sosede, ki se že sami posipajo s svojim pepelom in sami spreobračajo svojo politiko z obtoževanjem Tita in njegovih partizanov, ki naj bi bili krivi vsega tudi začetka druge svetovne vojne v Jugoslaviji.

Italijanska politika je zelo državniška, pa tudi novinarstvo, spomnite se na opozorilo generala Ruggiera škofu Rozmanu ob ustanavljanju bele garde, oni se zavedajo Dantejevega sporočila o izdajalcih, pa tudi Mussolinijevega iskanja zunanjih sovražnikov za utrditev enotnosti in borbenosti, zato so sprejeli zakon o Dnevu spomina na fojbe in eksodus, s katerim so vse hudo, kar se je zgodilo po vojni naprtili Titovim partizanom.

Izvirni greh tega spreobračanja je v nepoznavanju fašizma, njegovega izvora iz dvatisočletne italijanske kulture. Italijani so celo naše Slovence prepričali, da so oni nekaj več kot pa mi in vsi drugi, saj imajo dvatisočletno kulturo. Eden izmed uglednih italijanskih novinarjev Giorgio Bocca je ob tem napisal komentar, da sta Fini in Violante padla na izpitu iz zgodovine. Z njegovega kot razgledanega in poštenega novinarja, bi res morala pasti, vendar z zornega kota tradicionalne italijanske politike nista. Po mojem komentarju so padli na izpitu tudi številni naši politiki, novinarji, zgodovinarji, filozofi, akademiki in to prav na vprašanju povojnih pobojev. So pa z odliko opravili izpit iz manipuliranja.

Italijani to svojo manipulacijo utrjujejo ne samo pri uri zgodovine v šolah, ampak ponosno v vseh medijih in filmski industriji, pa s številnimi državnimi in lokalnimi prazniki. Praznujejo tudi 25. julij kot dan zmage nad fašizmom in to že leta 1943, ko je zaradi uspešnega izkrcanja zaveznikov in skupnega manipulativnega manevra italijanskega kralja, kapitala, »zaveznikov« in celo nekaterih fašističnih veljakov, ki so si hoteli rešiti kožo, padla Mussolinijeva vlada. Ob tem se načrtno pozablja, da to ni bil konec fašizma, ampak samo Mussolinijeve vse italijanske vlade. Na čelo nove vlade je s soglasjem zaveznikov prišel drugi največji italijanski fašist in vojni zločinec maršal Pietro Badoglio, v njegovi vladi pa so ostali bolj ali manj prikriti fašisti. Še za ministra za vojsko je hotel postaviti svojega prijatelja in vojnega zločinca Maria Roatto, kar pa so mu zavezniki odsvetovali.

Mussolini je nato po pobegu iz zapora gornji deli Italije oblikoval kot Salojsko socialno republiko (še dobro, da je ni v spomin na stre čase imenoval Socialistična republika Salo) z zloglasno XMAS in drugimi fašističnimi vojaškimi enotami, ki so pri nas pobile več ljudi kot pa prej. Enemu najbolj zaslužnih za njegovo osvoboditev Giuseppu Gueliju pa je dodelil posebni policijski inšpektorat v Trstu s Collottijevimi mučilnicami v vili Triste, Kolonji in Koroneo¹¹ kot predsobo krematorija v Rižarni. Prav ti fašisti so po mučenju metali naše ljudi v številna brezna po bližnjem krasu, ne samo v bazovski Šoht. Italijanski fašizem je takrat šele podivjal.

Temu italijanskemu prazniku padca fašizma nasedajo ali se ga celo zavestno poslužujejo v svoji propagandi tudi nekateri naši Slovenci, celo Primorci, namesto, da bi ta datum proslavili kot začetek splošne vstaje primorskega ljudstva, kakršni takrat v okupirani Evropi ni bilo primerjave. A zakaj bi, če pa praznik zmage nad fašizmom pomeni, da je bil fašizem že takrat premagan, da so se potem partizani borili le za prevzem oblasti in revolucijo, za okupacijo Trsta in Gorice ...

Še več. Ta praznik uporabljajo kot dokaz, da je bil fašizem premagan, da je mrtev in, da ga ni več, ne pri njih in tudi ne pri nas. Ostal pa je komunizem, *slavocomunisem*. In pranju tega je sedaj po razpadu italijanske levice namenjen njihov Dan spomina, zato ga morajo praznovati v vseh šolah, javnih in državnih ustanovah, predvsem pa na državni televiziji

Živela svoboda in neoliberalizem

Dnevu spomina, ki ga že po določilih zakona morajo počastiti vse državne institucije, so februarja 2012 na nacionalni televiziji RAI namenili osrednjo oddajo Porta a porta, v kateri so kot stalno ozadje

---

¹¹ Pa veste, da je je ta zapor sezidal Ljubljanski škof Hren za svoja stara leta, pa ga je uporabil za nagradna letovanja klavcev protestantov. Coroneo pa so ga poimenovali, ker se je ta ljubljanski škof v Italiji, zato da ga ne bi imeli za Ščava, predstavljal kot Corone.

okrogle mize uporabili fotografijo, na kateri njihovi vojaki streljajo slovenske civiliste oz. talce iz Dan. Ta zlorabljena fotografija je takrat postala glavni dokaz Titovega sistematičnega pobijanja italijanskih civilistov ali fojb. Ko so se po internetu razširile informacije o pravi zgodovini te fotografije, je isti voditelj, znani novinar in urednik Bruno Vespa, v naslednji oddaji leta 2015 uporabil fotografijo obešenih italijanskih partizanov v furlanskem Premariagu leta 1944. Še več si je privoščil Tržaški Il Piccolo, ki je objavil kar fotografijo trupel nekega pokola v Bosni. Ker pravih resničnih fotografij o infojbiranju Italijanov ni, ni tudi pretresljivih fotografij eksodusa optantov, uporabljajo v svoje propagandne namene celo fotografije otrok iz nemških taborišč smrti in celo tiste z Raba. Edina prava fotografija trupel iz fojb je že iz leta 1934, ko so Nemci po padcu Mussolinija očistili neko jamo pri Labinu, v katero so fašisti vrgli nekaj upornih Hrvatov, kar je v svojem pismu Il Piccolu zapisal tudi Raffaele Camerini. Pa tudi ta fotografija izhaja iz dokumentacije arhiva JA o fašističnih zločinih.

O njihovih povojnih pobojih po vsej Italiji se ne sliši niti besede več, vedno manj tudi o vzrokih za nastanek in razvoj fašizma, njihovih zločinih, ampak kvečjemu še o Italijanah kot žrtvah nacizma in Titovega komunizma.

Na to skrunjene resnice in celo fotografij žrtev italijanskega fašizma ni reagirala ne naša politika in ne novinarstvo.¹²

Primer italijanskega izkrivljanja zgodovine ob njihovem prazniku spomina na fojbe in eksodus. 1. fotografija na kateri italijanski vojaki 31. 7.1942 streljajo Slovence iz Dan Franca Žnidaršiča, Janeza Kranjca Franca Škerbca, Feliksa Žnidaršiča in Edvarda Škerbca. 2. spodaj fotografija nosilne informativne politične oddaje italijanske državne televizije RAI. 3. plakat občine Bastia Umbra, ki vabi na večer posvečen fojbam in eksodusu Italijanov (Vir: MNSZ in diecifebbraio.info).

Spomnite se kolikokrat ste v naših medijih prebrali ali slišali, da se je po vojni izganjalo Italijane iz Istre, celo s krvavim komunističnim terorjem! Vsak, ki vsaj malo pozna zgodovino dobro ve, da so to bili optanti, ne pa begunci, ki jih sploh ne moremo primerjati s slovanskimi begunci iz Italije v času

¹² Upam si trditi, da sem bil na naši strani edini novinar, ki je začel zbirati izjave prič in dokumente, ter dokazovati italijanske laži, pa sem bil zaradi snemanja resnic partizanov v času direktorovanja Vinka Vasleta kaznovan za devet plačnih razredov.

fašizma (sicer za te današnja Slovenija sploh ne ve). Ta naziv optanti so dobili tisti Italijani in drugi Jugoslovani, ki so po Pariški mirovni pogodbi, torej jugoslovansko-italijanskem dogovoru o ureditvi meje, »optirali« za državo, v katero se bodo v skladu z novim zakonom preselili in tam pusti vse kar ne bodo mogli nesti ali odpeljati s seboj. Dejansko pa so bili žrtve svetovne hladne vojne in italijanske politične propagande. Za izselitev so morali na svoji strani vložiti prošnjo, ki so jo morali na drugi strani meje pisno sprejeti in s tem dokumentom so se tudi izselili. Za optante torej ne moremo reči, da so bili izgnani, ampak kvečjemu zapeljani z skrajno manipulacijo medijev z one strani meje. Italijanska desničarska politika je dobila volilne glasove, italijanska država milijone nepovratnih dolarjev, ves zahod pa pravo burjo v jadra svoje hladne politike.

Ob tem smo celo v Sloveniji pozabili na več kot sto tisoč naših slovenskih beguncev, ki so v času fašizma že pred drugo svetovno vojno morali zbežati Primorske v nekdanjo Jugoslavijo, Francijo, Argentino in Avstralijo (ZDA jih kot protifašiste niso hotele sprejeti), ker to so bili res pravi pregnanci in begunci, ki so se s tem rešili zaporov in smrti.

Tudi okoriščanje z mrtvimi je zločin

Najhuje pa je, da se lahko za manipulativne namene izkorišča tudi mrtve, tako pri nas kot v Italiji. Organizator fašističnih zborovanj na lažni fojbi pri Bazovici Massimiliano Lacota je celo po naši televiziji kazal s knjigo dr. Jožeta Dežmana o poveljnih pobjah v Sloveniji. Še hujši primer pa je bila serija oddaj v začetku septembra 2020 v okviru TG2¹³ v kateri je Andreja Valič Zver kot vodja inštituta pripovedovala, da so v Sloveniji našli v fojbah 90.000 žrtev Titovega režima, Italijanske reporterje je po slovenskih fojbah vodil Dežman. Pokazali so tudi posebno "Fojbo otrok", ki jo imamo na Kočevskem. Dežman je obljubil, da lahko trupla Italijanov prenesejo v Italijo. To so seveda še večkrat ponavljali v drugih oddajah in pisali v časopisih. V njihovem osrednjem dnevniku je bilo tudi zelo jasno rečeno, da je to možno po zaslugi sedanje vlade Janeza Janše in zgodovinskega poklona predsednika Pahorja na bazoviški fojbi.

Ob vseevropskem dnevu spomina na žrtve vseh totalitarnih in avtoritarnih režimov 23. avgusta so leta 2021 naši časopisi poudarjali predvsem besede Janeza Janše, da se iz zgodovine nismo nič naučili. In res se nismo. Tržaški Il Piccolo pa je njegovemu govoru posvetil pol strani z mastnim naslovom njegovih iz besed, da ni bila Srebrenica največji pokol, saj je Tito pobil več kot 500 tisoč ljudi. To tudi razkriva pravi cilj sprejema Evropskega dneva spomina na žrtve nacizma in stalinizma, ki je na dan podpisa sporazuma Ribbentrop - Molotov. Ta ni posvečen najprej prvemu fašističnemu¹⁴ pobju več deset tisoč komunardov, žrtvam kolonialnega imperializma, tudi ne španskega klerofašizma in izvornega italijanskega fašizma, saj je njegov cilj izenačevanje komunizma z najhujšimi oblikami fašizma. Naši neofašisti ali fašistični nostalgiki so s pomočjo medijev in tudi takih spominskih dnevoev že uspeli izenačiti Hitlerja in Stalina s Titom in Kardeljem (kot zadnjim največjim teoretikom marksizma), pa čeprav sta bila največja nasprotnika tako fašizma kot stalinizma. Razumljivo je da so pozabili tudi na dejstvo, da je vodenje Informbiroja po izključitvi Jugoslovanske partije prevzela italijanska komunistična partija (PCI) in ob tem se spomnite na Vidalija in celo številne fizične napade italijanskih komunistov na »titoiste« ... Seveda se ne morete, saj tudi to je zamolčano.

Relativnostno teorijo ni odkril Einstein

Da je tudi čas relativen in da je preteklost lahko tudi sedanjost, niso prvi odkrili fiziki, ampak politiki, ki rušijo temelje naroda ali družbe in na njih postavljajo nove čim višje lažne stebre zgodovine na kateri gradijo svojo oblast. Prej ali slej se ti lažni tudi zrušijo, a ne vsi. Na primer tisti iz starega Rima še vedno držijo.

V življenju in zgodovini ima vsako dejanje tudi neko predhodno in je torej posledica nečesa, kar se je zgodilo ali je obstajalo že prej, to je posredno ali neposredno vzrok vsemu kar se dogaja kasneje. Posledice preteklosti so tudi naravne zakonitosti vesolja ali pa aktualna zakonodaja. (Razen če menite, da je to volja Boga.) Zato je pri manipulacijah zgodovine tak velik poudarek na manipulaciji vzrokov, ali na enostavno njihovem zamolčanju. Celotno vsebino najbolj znanih simbolov ali njihovo sporočilo se

¹³ Podaljšan TV dnevnik na drugem programu italijanske državne televizije, voden kot naši Odmevi.

¹⁴ Nekateri teoretiki trdijo in dokazujejo, da je prav jakobinstvo prva oblika fašizma. Po mojem je glede na prafašizem, le ena sicer pomembna, a le vmesna.

zamolči, ko se nanje pozabi, pa se jih spreobrača. Zvezda je simbol svobode, kot je križ simbol smrti. Rdeča zvezda je simbol krvavega boja za svobodo, v katerem so bili pobiti milijoni ljudi, sedaj pa jo spreobračajo v simbol revolucionarnega terorja. Prvi simbol krščanstva je bila riba, križ pa samo enega od njegovih najpomembnejših svetih sporočil: trpljenja in odpuščanja, a so ga že Rimljani, nato pa še bolj križarji spremenili v simbol vojnega osvajanja in pobijanja nevernikov, v času inkvizicije pa mučenja. V zloglasnih koprskih fašističnih zaporih, ki so nastali iz dveh samostanov so na vhodu v opozorilo ljudem postavili veliko razpelo z Dantejevim napisom iz pekla: *Lasciate ogni speranza, voi ch' entrate*. (Pustite vsako upanje, vi, ki vstopate).

Pri spreminjanju spreobračanju zgodovine se združujejo razni interesi, ne samo politični, ampak tudi gospodarski. Skoraj dva tisoč let se ni govorilo o Kristusovi ženi in domnevni hčeri, dokler prav v tem ni našel svojega interesa kapital filmske industrije. Križarske vojne se še vedno prikazuje kot junaštva in osvobajanje ljudi od muslimanske tiranije, kolonizacijo pa kot širjenje prave vere, civilizacije in kulture. Suženjstvo v Ameriki se je končalo z zmago Severa nad Jugom, vendar do te vojne ni prišlo zaradi boja za človekove pravice, ampak ker je bil to interes kapitala: južnega, ki je imel največji profit z suženjsko delovno silo in severnega industrijskega, ki je rabil »svobodno« delovno silo. Vedno bolj ali manj načrtno se pozablja celo na vzroke za izseljevanje Evropejcev v Ameriko, pa tudi na upore, revolucije in celo fašizem. Zakaj? Ker bi to samo razkrivalo »brezbožnost« zahodnega kapitala.

Zgodovinske sramote

Gre tudi za načrtno selektivno pozabljanje ali skrivanje vzrokov. Že pri zgodovini Rima se govori o pobojih kristjanov ne pa o neprimerno večjih pobojih sužnjev, celih ljudstev, kot so bili Histri, na uničenje neprimerno humanejše grške in tudi egipčanske kulture. Je sploh mogoče primerjati staro grško literaturo in filozofijo s staro rimsko? Stebre in kipe mogoče, saj jih niso klesali rimljanski patriciji, ampak grški sužnji. Mogoče pa zato, ker niso znali narediti takih cest, a te so delali zaslužnjeni barbari, pa niso jih delali za turizem, ampak osvajanje. Tudi takih aren, v katerih bi njim v zabavo Rimljani pobijali ljudi, niso znali sezidati. Sploh pa ne tako bogatega mesta kot je bil Rim. Saj tudi požgali ga niso sužnji, ampak sami Rimljani.¹⁵ Na koncu so ga res požgali barbari zakaj? Ker so bili taki barbari, tako kot koprski komunisti, ki so po vojni porušili znamenite koprške fašistične zapore? Kakšno barbarstvo pravijo danes nekateri »kulturniki«, ki bi jih danes razkazovali turistom?

Pri francoski revoluciji se najraje pozablja na pariško komuno, sploh pa na več deset tisoč obglavljenih komunardov. Pri reformaciji se pozablja na 30 letno vojno, na klanja v katerih so ponekod pobili več kot polovico prebivalstva. Ob govorjenju o prvi slovenski knjigi, se ne govori več o njihovem požiganju, kaj šele o Coroneu. Pri prvi svetovni vojni se pozablja, da so Italijani načrtno sestradali in pustili, da pomre zaradi lakote in bolezni več kot 20.000 slovenskih fantov in mož, ki so jih zajeli ob propadu avstro-ogrske vojske in nato še množično vpoklicali ter zaprli v taborišča smrti v notranjosti Italije. Še o temu, da so takrat na enak način pobili polovico beduinskega prebivalstva v Libiji, se ne govori. Molči se o napadu ZDA, VB, Poljske, Japonske, Finske, Češke in drugih držav, ter njihovih domačih kolaborantov na novonastalo Sovjetsko zvezo in, da ne naštevam naprej.

Pa kako bi za vse to vedeli, saj ta naš narod še za prvi upor Istranov proti fašizmu ne ve, za eksodus več kot 100.000 Primorcev iz Italije, prav tako ne da je Titovo vlado že med vojno priznal tudi jugoslovanski kralj v begunstvu in vsi zavezniki, da je bila Slovenija država že pred osamosvojitvijo ...

Sedanjest pa ni preteklost

Politiki pa tudi novinarji se za svoje manipulativne namene zelo pogosto poslužujejo posameznih primerov iz preteklosti, tako, da jih prenesejo v sedanji čas in to brez kakršnega koli opozorila na vzroke in takratne okoliščine. Pozablja se zakaj so ljudje v času rimskega imperija naredili iz Kristusa boga, iz viteza Jurija svetnika ... Ko se govori o sodnih procesih in preganjanju tistih, ki so imeli stike z angleškimi, ameriškimi službami, da ne rečem vohunov, se zelo pogosto pozablja na angloameriške

¹⁵ *Rima ni požgal sam Neron, za tako veliko mesto je moralo biti zelo veliko požigalcev. Vojnih grozot ni zakrivil samo Mussolini, toliko milijonov ljudi po Afriki, Španiji in Balkanu niso mogli pobiti niti samo fašisti, ampak cela vojska tega naroda in večji del naroda, ki je to vojsko podpiral in jo celo opogumljal pri teh dejanjih.*

zavezniške igre z Ervinom Rommlom in nekaterimi drugimi nemškimi generali, da bi zrušili Hitlerja, nato pa skupaj napadli Sovjetsko zvezo in tudi Jugoslavijo. Pozablja se na Tržaško krizo in grožnje ZDA z vojno Jugoslaviji, celo na Stalinov Informbiro, kadar je to komu v interesu. A veste, da je bilo v Pattonovi armadi, ki je osvobajala Francijo in prodirala proti Nemčiji kar 7.000 primorskih prekomorcev, tako imenovanih Sardincev, pa jim ameriški oficirji niso zaupali niti pušk. Če bi zahodni in vzhodni zaveznik res spoštovali svoje zaveznike, zagotovo po vojni ne bi bilo raznih procesov proti »sovražnikom države« in tudi ne Golega otoka.

Glede na to, da je bilo o naši prejšnji državi in sistemu napisanih veliko laži, mi oprostite, če katere večkrat omenim ali pa jih razkrivam iz več zornih kotov. V Titovi Jugoslaviji se je veliko pisalo o junaškemu boju partizanov proti okupatorju zlasti Nemcem. Italijanskemu izvirnemu fašizmu in tudi našemu domačemu domobranstvu in celo ustaštvu pa se ni posvečalo toliko pozornosti. Kot da smo se tega sramovali, ali pa se še sramujemo. O povojnih pobojih pa se je molčalo, tako kot še danes molči ves ostali svet, o svojih, seveda. Po osamosvojitvi, ko se je začelo z rušenjem vseh mitov o socializmu in komunizmu, se je začelo rušiti tudi vrednote narodnoosvobodilnega boja. Te so bile namreč temelj samostojne poti Jugoslavije v samoupravni in neuvrščeni eksperiment in so tudi temelj naši upornosti, želji po svobodi, enakopravnosti ... torej zelo nevarne vrednote za vsakega, ki si želi novo oblast. Ob tem je desnica izkoristila priložnost in sprožila zelo široko fronto za prevrednotenje kolaboracionizma in slovenskega fašizma v boj za svobodo in demokracijo. V to poneverjanje zgodovine se niso vključili vsi novinarji in tudi ne vsa uredništva, se pa je večina odločila za molk, vendar s tem je samo dovolila manjšini, da prav kriči z lažmi in spreminja zgodovino ter seveda javno mnenje.

Ob tem pisanju in govorjenju o povojnih dogodkih se zamolči, da je bilo med drugo svetovno vojno več kot 60 milijonov žrtev, največ v Sovjetski zvezi, kjer se število giblje okrog 30 milijonov. Prav tako se ne govori o tem, da je bilo po vojni po vsem svetu pobitih še vsaj 6 milijonov ljudi. Pa celo te številke, ki jih je že objektivno težko zbrati, skrivajo v sebi tudi posledice manipulacij, saj različni viri navajajo zelo različne številke, nekateri so prešteli le 35, drugi pa 85 milijonov mrtvih, jaz uporabljam najbolj pogosto oceno 60 milijonov. Razlike so tudi politično manipulativne narave, saj se jih največ pojavlja zaradi različnih ocen števila mrtvih Rusov in Kitajcev, za katere imajo nekateri zelo očitni interes, da so čim manjše, drugi čim večje, za najhujše manipulatorje pa po potrebi. Še huje je pri ocenah povojnih pobojev, zlasti tistih, ki so posledica medvojnih žrtev zaradi kolaboracije, ki so jo nekateri skrivali zaradi sodelovanja drugi pa zaradi sramote naroda. O povojnih pobojih agresorjev in njihovih kolaboracionistov se ni molčalo samo v Jugoslaviji, ampak skorajda povsod po svetu, tudi v najbolj razvitih parlamentarnih demokracijah. Da ne omenjam ponovno Italije.

Danes vsi soglašamo, da so bili ti povojni poboji zločin, ki ga je treba obsoditi, čeprav so celo takratni zakoni, razmere in tudi običaji marsikje to dopuščali ali celo zahtevali, ampak zato, da bi na osnovi napak ali grozot lahko zgradili nove človeške odnose na višjih vrednotah, in da se kaj takega ne bi nikoli več zgodilo.

To odkrivanje zamolčane resnice so pri nas žal izkoristili tudi številni politiki, tudi neoliberalci, sploh pa častilci fašizma in prikriti fašisti, nekateri maščevanja željni posamezniki in njihove organizacije, ki bi oprali svoje sorodnike največje sramote v zgodovini slovenskega naroda, to je izdaje lastnega naroda in celo svojih sester ali bratov, borci proti brezbožnemu komunizmu ipd. Ker so sedaj ti pri koritu oblasti, se jim pri tem pridružujejo tudi razni mrhovinarji, večina je seveda zmanipulirana, zmedena in tava ter išče novega rešenika, ne pa rešitve.

V uredništvih so te povojne teme načrtno ali zgolj iz oportunitizma prepustili nekaterim politično izredno usmerjenim ali fanatičnim novinarjem, ki to zelo očitno izkoriščajo za svoje osebne ali strankarske namene. Ti razvijajo konstrukte, zamolčijo ali pa spreobračajo vse vzroke in okoliščine, vse kar se je prej dogajalo med vojno in ob njenem koncu, vključno tiste zadnje zločine ob prehodu Drave. Nikoli ne omenjajo, da so ti kolaboracionisti in vojni zločinci sodelovali pri izdaji svojega naroda, celo njegovemu uničenju, nato pa kar dvakrat zavrnilo splošno pomilostitev, ne omenjajo smrtne kazni za kolaboracijo. Zamolčijo celo zelo človeško maščevanje ali pa najpomembnejša dejstva, da v takih jamah kot je Barbara rov predvsem krvniki iz Jasenovca in drugih taborišč, zaporov, mučilnic ... Celó to zamolčijo, da so bili med njimi žal tudi ljudje, ki so nasedli politični propagandi ljubljanske škofije, še bolj hrvaškega klera, domačih fašistov in vojnih zločincev, da so

sami pognali te ljudi proti meji, da bi ses to množico sami sebe zakrili in jo nato lahko uporabili za nove napade. Tudi o vsem tem, najprej o tem, je treba govoriti in pisati, da se kaj takega ne bi več ponovilo.

Zamolčuje se tudi, da so bili ti poboji povsod po svetu in, da so bila ta maščevanja približno v razmerju z medvojnimi poboji in drugimi grozodejstvi. Poudarjajo, da se je to dogajalo v Sloveniji, po večini pa ne povedo, da je bilo tu pobitih še največ ustašev in četnikov, pa, da so tisti v Barbara rovu prav najhujši zločinci iz ustaškega taborišča smrti Jasenovac in njegovih podružnic, kjer so pobili na stotine tisoč Srbov, Romov, Židov in tudi Slovencev. Zakaj ne pokažejo fotografij, kako so ti ljudje kljuvali oči, tekmovali v klanju in celo mečkanju glavice srbskih dojenčkov, kar z vojaškimi gozzerji. V absurd: večino slik grozodejstev nad našimi ljudmi in partizani smo lahko videli šele v italijanskih časopisih, njihovi televiziji in na plakatih, seveda oskrunjene z njihovimi lažmi spreobračanja žrtev v rablje, zgodovine.

V času socializma se ni poudarjalo vloge cerkve v času narodne prebuje, tudi vloge nekaterih posameznikov. Trubarju se je sicer posvečalo pozornost, pa ne samo zaradi njegove veličine, ampak tudi ker je bil upornik proti stari nazadnjaški cerkvi. O teh, ki so delovali v skladu s politiko iz Rima ali Zahoda, se je po večini molčalo. Številni novinarji in uredniki so molčali celo o knjigah Borisa Pahorja. Po osamosvojitvi prav ti (poleg novih urednikov in njihovih novinarjev) molčijo o zaslužnih Slovencih in dobrih ljudeh ter straneh nekdanjega sistema.

Sprava kot orodje razdora.

Zanimivo je, da ljudje dobre stvari bolj pomnimo kot pa slabe, pri politični manipulaciji po osamosvojitvi pa se dogaja obratno. Nekateri politiki, novinarji in celo zgodovinarji poskušajo vse mogoče, da bi narod pozabil na vse tisto, kar je bilo dobro, ne pa na to kar je bilo slabo. Kdo še kdaj koga spomni na samoupravljanje in delegatski sistem, celo o zahodnih oblikah soupravljanja in novih oblikah zadrug se ne govori, pri ameriškem volilnem sistemu se sploh ne omenja delegatstva, da ne bi ljudi spominjali na to, kaj so nekdanj imeli v primerjavi s sedanjimi poslanci. Pa, da ne govorim o nekdanjem zdravstvu, socialni varnosti, šolskem sistemu ... Sploh vse kar je bilo dobrega mora v selektivno pozabo.

Tako si pač nekateri predstavljajo »demokratsko novinarstvo«, ki naj bi bila pravica, da nekdo stalno ponavlja samo eno stran medalje, samo laži, časti samooklicane osamosvojitelje, ene in edine borce za demokracijo ... drugi, ki niso na pravi politični strani pa ne smejo povedati svoje resnice, pa tudi mainstream tega ne objavi.

Prav v tem je največji problem slovenske sprave, saj naj bi se v sedanjih razmerah moči in ustvarjenega javnega mnenja spravili tu nekje med lažjo in resnico, torej na laži. Tako je tudi beseda sprava postala orožje za razdvajanje, politično polarizacijo in vzplamtevanje sovraštva, ne pa dejanske pomiritve v kateri mora zmagati resnica in razum naroda, ne pa neka politična opcija ali pa celo prav njena laž. Ljudje so nekoč vedeli, da če hočejo piti čisto vodo, moraš vodnjak najprej očistiti, vendar nato moraš vodo pustiti, da se umiri, usedline utrdijo, voda pa skristalizira. Ko smo vlekli vodo iz vodnjaka smo vedno pazili, da z vedrom nismo grabili po dnu in tudi tolkli po stenah, s katerih kaplja sveža voda.¹⁶

Danes je pomembno, koliko si upaš, koliko izzivaš, provociraš, ustrahuješ in siliš na ulico. To dokazujejo tako naš kot ves svetovni neofašizem, ki bi rad obnovil moč svojega oblastništva.

Italija naj bi bila prijateljska država. Res je, da smo povečini domačini, tako Slovenci kot Hrvati in Italijani tu v Istri in ob meji vedno imeli med sabo veliko dobrih prijateljev, moj oče mi je večkrat pripovedoval, kako lepo so jih na jugu sprejeli, ko so bili tam kot prikriti interniranci v posebnih slovanskih bataljonih. Noni sta mi pripovedovali, kako so skrbele za vračajoče se italijanske vojake po propadu fašistične Italije leta 1943, celo tiste, ki so pobijali in požigali po Sloveniji. Nonota pa jih res nista marala, a ne ljudi, ampak njihove države. Nonota Marjota ni niti njihova pokojnina omehčala, saj

---

¹⁶ Slovenska sprava je večplasten in kompleksen problem, ki ga v tej knjigi ne rešujem ampak le opozarjam na okoriščanje z njim za razne politične manipulacije.

je vedel, da si jo je pošteno zaslužil. Zaslužil si jo je tudi nono Štefan, katerega priimek je 11 krat zapisan na spomeniku žrtvam fašizma in padlim partizanom pod Črnim kalom, a je ni dobil.

Se pa nam je po osamosvojitvi popolnoma zameglilo. Je Italija res pomagala Sloveniji k osamosvojitvi, ali je pomagala le k rušenju Jugoslavije? Ne morem razumeti, da kaj takega izjavi celo potomec primorskih beguncev, eden od stotisočih, ki so morali zapustiti svoj dom zaradi italijanskega sovraštva do nas Slovencev. Kako ne vidi in sliši vsaj to, kar se vsako leto dogaja ob Dnevu spomina na eksodus in fojbe, da ne more razumeti, da je pri tistem priznavanju šlo le za pomoč pri rušenju Jugoslavije, ki jim je bila edina prava ovira pri njihovih tisočletnih pohlepih po naši zemlji in nas kot sužnjih.

Marsikdo celo tisti, ki ne nasedajo vsem tem manipulacijam, menijo, da se ta naš slovenski nacionalni razkol lahko »ozdravi« že, če bi odstranili iz politike Janšo in tistih nekaj njegovih najhujših bojnikov. A to ni dovolj, oni niso vzrok, ampak posledica. Kaj pa Pahorjevo klanjanje lažem in njihovo priznavanje, to pušča v narodu še dolgoročneje posledice: Janši se narod uprl, razvil neke obrambne mehanizme, Pahorju pa ne, to je sprejel kot neko veliko in pravilno spravno dejanje. Najprej je treba narod uravnotežiti, pa ne tako, da se doseže ravnovesje med lažjo in resnico, kar bi radi nekateri novinarji, ampak da se razčisti, kaj je laž in kaj resnica. Tudi fojbe je treba javno odpreti, da iz njih ne zaudarjajo več fašistične laži. Da se jasno pove, koliko jih je bilo notri in kdo so to bili, in to prav toliko krat kot se je govorilo prej o sto tisočih domoljubih. Najprej je treba razkriti vse te naše in tuje laži, da se jih narod zave. Dolga bo pot, da se vse to popravi, da se povrne zaupanje v naše zgodovinske vrednote, ki so veliko bolj humane, če hočete tudi kulturne kot pa tiste, ki so zrasle iz suženjstva, pobijanja v arenah, iz vatikanske inkvizicije in kulture fašizma, in jih naš narod že podzavestno smatra za višje ali večvredne.

Poročilo z obiska nekdanjega slovenskega ministra za notranje zadeve Dimitrija Rupla, ki vedno rad poudarja, kako so nas, prav tisti, ki so nas vedno osvajali in hoteli kot narod zbrisati z zemljevida evropskih narodov, prvi priznali (Vir: Primorski dnevnik, 9.2.2021).

Večni rasizem

Slovenci smo žrtve tudi nekega posebnega rasizma, najprej do nas nato vseh ostalih Slovanov. Ta je starejši in še bolj zakrit od fašizma. Poznali so ga že stari Egipčani do še bolj temnopoltih in do Judov, Rimljani pa do svetlolasih barbarov modrih oči, potomci njihove kulture pa do temnopoltih. Sedaj se v to novo zahodno kulturo pretaplja celo fašizem, ki mutira v skrajni neoliberalizem. Pozablja se in to načrtno, da je cilj fašizma totalna oblast, temelj pa nacionalizem, ki je produkt meščanske ali kapitalistične revolucije, da so za povečanje »profitov« razvili še rasizem in da so tudi nas Slovane vedno imeli za manjvredno neevropsko raso, celo podljudi. Pa o tem niso samo pisali v svoji

propagandi, ampak dokazovali s svojimi zločini nad nami. Naša življenja niso bila samo stokrat manj vredna od nemških, ampak če nismo bili sposobni za delo, so bila popolnoma brez cene.

Za naše sosede Italijane, ki so vedno hoteli osvojiti naše kraje smo bili mi Slovenci, pravzaprav vsi Slovani, le manjvredni barbari in Ščavi (sciavi, S'ciavi)¹⁷ in seveda za marsikoga smo še. Da smo barbari so nam rekli tudi njihovi demokratični predsedniki svobodne Evrope enakopravnih narodov. Klanjanje na spomenikih je le farsa, ki skriva to najhujše kar se dogaja. Nekoč je v tem delu Primorske, ki ga je s tajnim londonskim sporazumom dobila Italija živelo več kot 300.000 zavednih Slovencev, Trst je bil največje slovensko mesto, danes je tam le še nekaj deset tisoč Slovencev, ki si upajo reči, da so Slovenci. V Kopru imajo vse stare ulice ne samo dvojezična imena, ampak celo dodatne table s starimi zgodovinskimi zapisi imen iz časov Serenissime. Lepo, vendar zakaj v Trstu ni niti ene, zakaj celo Koronejo nosi ime po italijanskemu kolaboracionistu in direktorja tega zapora v času druge svetovne vojne Ernestu Mariju, ki je mučil in pošiljal naše ljudi v Rižarno ...

Podobno se je zgodilo z našo manjšino na Koroškem. Lepo, da se je njihov predsednik opravičil, vendar Slovence so več kot zdesetkali, sedaj so le folklorni okras njihove lažne zgodovinske demokracije. Opravičilo je častno dejanje, vendar samo opravičilo ni popravek krivic, kaj šele vrnitev ukradenega, vsega kar je povzročilo stoletno sovraštvo in načrtna asimilacija, etnocid in genocid. Sedaj ne samo, da bi morali pozabiti na njihove zločine, ampak celo na naš pravični boj za obstanek spremeniti v zločin.

A ni bila prav poveljna raznarodovalna politika le nadaljevanje fašizma, tistega, ki je nekoč pobijal. Sedaj pa se je volk ogrnil s kožo ovce, prav tiste, ki jo je prej v živo pojedel. In kot pravi narod, je ta ovca ob tem, ko jo je trgal meketala, on pa nji: »Mir pri jedi!« Te ovce so pa res nekulturne!

Ena izmed končnih oblik spreminja zgodovine je vedno bolj razširjen negacionizem, to je negiranje tistega najbolj groznega, krutega, nečloveškega kar se je dogajalo, najbolj pogosto fašističnih zločinov, ki so se dogajali v italijanskih mučilnicah pa vse do nacističnega holokavsta. Ta negacionizem izkorišča celo naravno obliko samozaščite ljudi pred nadaljnjimi travmami ob spominih na dogajanje, ki so ga preživeli. Ljudje vse grozote potisnejo v podzavest, nanje hočejo pozabiti in zdi se, da tudi pozabijo. Sam sem osebno to opazil pri mojih starših in dedih, ker mi niso nikoli povedali tistega najhujšega kar so sami videli ali doživeli. Eden od intervjuvancev, ki so mu Collottijevci ob posiljevanju njegove prijateljice hoteli z električno požgati genitalije, mi je med snemanjem dvakrat zbežal iz studia. Vsi, ki so mi vsaj kaj malega povedali o tem, kar so doživeli v taboriščih, so najprej obmolnili, pa ne zaradi negacionizma. Pri tem gre za namerno zanikanje najbolj groznih resnic, ne zaradi bolečin tistih, ki so jih preživeli, tudi ne zaradi tega ker so bile te grozote tako hude, da jim je s strani žrtev težko pripovedovati in obupati bolečine, s strani javnosti v sedanjih razmerah pa težko verjeti in še posebej razumeti, saj so kot znanstvenofantastična mora. Mašenje ust je tudi spreobračanje zgodovine in še huje: oživljanja opranega ali mutiranega fašizma, nacionalizma, fanatizma in drugih človeških iztirjenosti.

Ob koncu tega poglavja pa še to moje mnenje, pa naj mi oprostijo tisti korajžni in neomajni zgodovinarji, ki se še vedno borijo za resnico: Ob pritisku politike ali toka tega našega slovenskega mainstreama tudi naša zgodovinarska stroka vedno bolj zaudarja po gnilem in rabi dober dež in burjo, da se očisti smradu narodnega izdajstva in kolaboracije, a če ni dežja in burje bo morala sama odpreti tuš in prižgati *fen* in razpihali vsaj vse že omenjene laži in manipulacije in ostale. Čakam, tudi, da bodo razkrili zakaj je ljubljanska oblast po prvi svetovne vojne zahtevala od generala Rudolfa Maistra, da neha osvobajati slovensko Koroško in zakaj feldmaršalu Svetozarju Borojeviću, da z že zbranimi prostovoljci zapodi italijansko okupacijsko vojsko iz Primorske. Čakam tudi, da bodo razkrili, kaj se je dogajalo z več deset tisoč zajetih primorskih vojakov avstro-ogrske armade, ki so jih Italijani zajeli in z prav tako več deset tisoč vpoklicanimi fanti in možmi po okupaciji, zakaj se niso vrnili iz teh taborišč? A bomo kdaj Italijanskim manipulatorjem zgodovine, pa tudi našim, enkrat končno zelo jasno povedali resnico o italijanskih lažeh o eksodusu in fojbah. Seveda tudi koliko jih je bilo pobitih po drugi svetovni vojni in kdo so to bili ter zahtevali od medijev, da tolikokrat kot so prej povedali v oblake napihnjene številke in druge laži, tudi objavijo te strokovno ugotovljene kot popravek. Čakam,

---

¹⁷ *Sužnji ali zaničevalno Slovani*

da bodo razkrili tudi tisto resnico, ki jo skrivajo samozvani osvoboditelji. Potem pa jih čaka štetje tovarn, ki so bile zgrajene in nato razprodane ali okradene, bank ...

In tudi geografija je ...

Veliko bolj neopazno kot z zgodovino se politika in njihovi politikantski novinarji okoriščajo z geografijo. Zemljevid sveta še vedno rišemo ploščato in to z veliko Evropo na sredi. Dejansko je trikrat manjša od Afrike, Grenlandija pa kar 14 krat. Amerika pa je del razvitega zahodnega sveta, a ne? Tudi Južna ali latinska ali samo Severna, ZDA in Kanada? Koliko krat ste recimo po medijih slišali, da v Evropo spada tudi Ukrajina in celo Turčija, koliko karat pa, da spada tudi Belorusija ali Rusija, ali pa vsaj Moskva? Celó pri naštevanju muslimanskih terorističnih napadov v Evropi, sploh ne omenijo tistih v Moskvi. Res je velik del Rusije v Aziji, vendar pogorje Urala, ki deli Evropo od Azije in tudi Rusijo na pol, je še sestavni del Evrope. Še pred revolucijo je bila večina ruskih plemičev modre zahodnoevropske krvi¹⁸, Francozi in Nemci so si jo hoteli priključiti kot svoje ozemlje, pa jim ni uspelo. In če boste pozorni, boste lahko v italijanskih medijih opazili, da je za njih konec Evrope že pri Ljubljani ali pa vsaj Postojni. Ampak absurd vseh absurdov je, da je celo za veliko Slovencev še danes njihova zahodna meja pri Logatcu, kjer je ban Natlačen leta 1938 z dekleti v slovenskih narodnih nošah in cvetjem v rokah sprejel svojega idola Benita Mussolinija in tako priznal tamkajšnjo mejo med narodoma, čeprav je bil sam po rodu Slovenec iz Vipavske doline.

To seveda še ni vse in tudi ne konec knjige o manipuliranju Butalcev.

Temu poglavju sledijo še tile naslovi:

<i>Kaj pa je levica in kaj je desnica?</i>	308
<i>Kisanje možganov</i>	312
<i>Orodja manipulatorjev</i>	328
<i>Jezik</i>	330
<i>Zasipanje in zasvajanje</i>	336
<i>Laž</i>	338
<i>Demokracija laži</i>	347
<i>Ponarejanje</i>	361
<i>Ponavljanje</i>	365
<i>Molk ali zamolčanje</i>	367
<i>Žigosanje</i>	376
<i>Stereotip</i>	377
<i>Različna merila</i>	381
<i>Usmerjanje in preusmerjanje pozornosti</i>	383
<i>Zavajanje</i>	384
<i>Spreobračanje</i>	393
<i>Politični konstrukt</i>	400
<i>Kako se zavarovati</i>	404
<i>Papir se pusti pisati</i>	412
<i>Avtor o delu in sebi</i>	415

---

¹⁸ Tudi ali celo zlasti zaradi tega, kar sem vam o Slovanski kulturi razlagal že prej.